Старт

ИЛЮСТРОВАН СПОРТЕН СЕДМИЧНИК

Брой 126 ● 30 октомври 1973 ● 25 ст.

Издание на ЦС на БСФС

ЗАД ВСЕКИ МЕДАЛ – ЕДИН МОМЕНТ, КОЙТО СЕ ПОМНИ ЗА ЦЯЛ ЖИВОТ

стр. 8–9

•АКАДЕМИК• НА 25 ГОДИНИ

стр. 3

ЗВЕЗДНИ МИГОВЕ

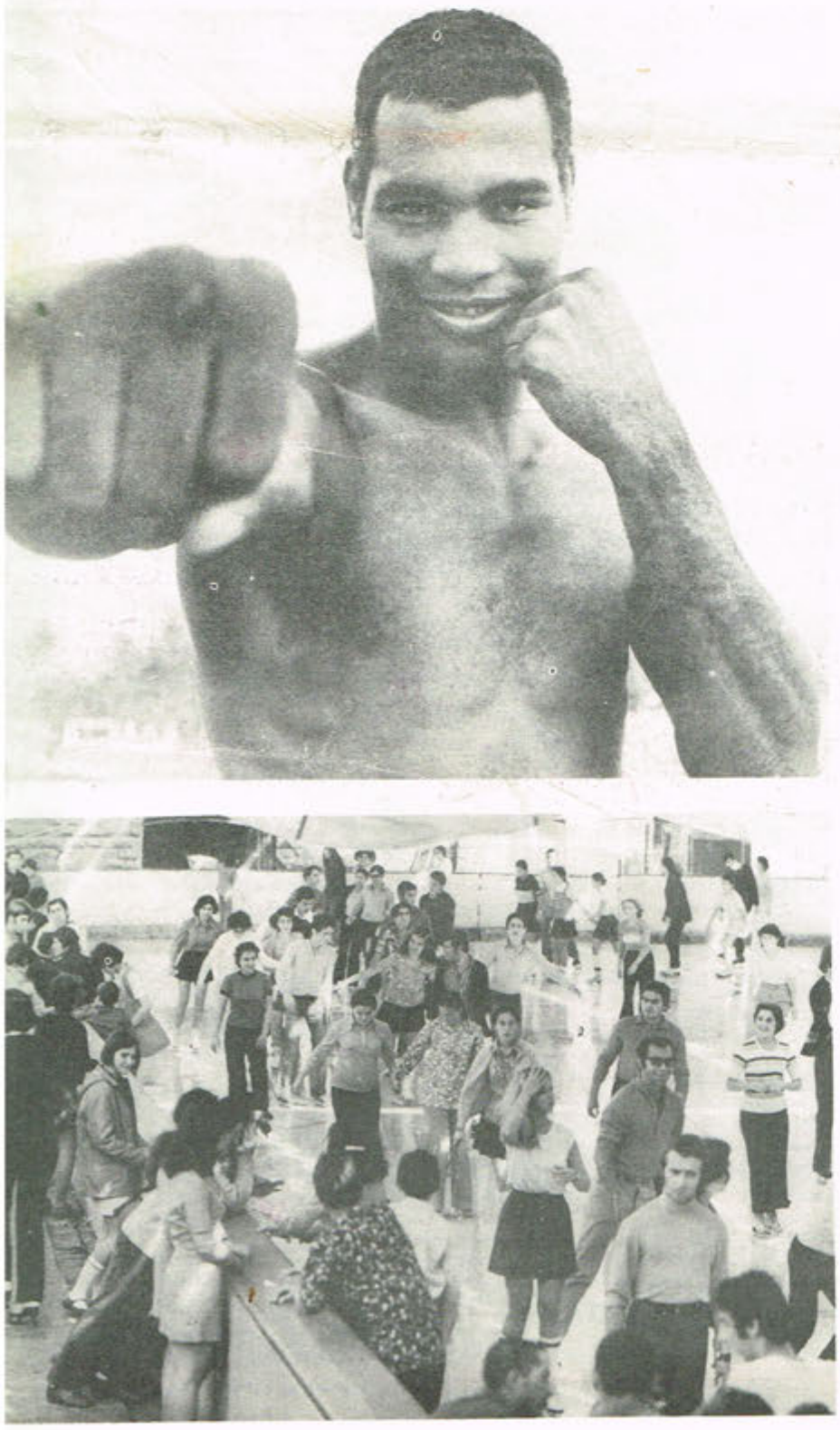
ТЕОФИЛО СТЕВЕНСОН: "В МОНРЕАЛ ЩЕ СЕ БИЯ ОТНОВО ЗА ЗЛАТЕН МЕДАЛ!"

стр. 11

ЗАПОЧНА МЪЖКИЯТ БАСКЕТБОЛЕН ШАМПИОНАТ. МАЧЪТ "БАЛКАН" – "СЛАВИЯ" БЕ ЕДИН ОТ Н. И–ОСПОРВАНИТЕ В ПЪРВИЯ КРЪГ.

стр. 5

ЛЕДЕНИЯТ СТАДИОН "ДРУЖБА" Е ПРЕНАСЕЛЕН. . . КАКВО СТАВА С ПЛОЩАДКИТЕ НА ЦСКА И "СЛАВИЯ"?

стр. 2

ГРАПАВИНИ по ЛЕДА

Ако някой пътник, който не позна-
ва спорта, бърза за аерогара София и
случайно хвърли поглед към стадион
"Червено знаме", сигурно би помислил,
че под бялото покривало, опънато на
високите железни пилони, е разполо-
жил своя купол някакъв цирк.

Не, под този своеобразен купол е
новата хокейна площадка на ЦСКА
"Септемврийско знаме", с нормално
игрище за хокей на лед и малка пло-
щадка за загряване и фигурно пърза-
ляне. Любителите на кънки-спорта
от армейското дружество имат ве-
че модерен "леден комплекс", а мощ-
ните машини, с които той разпола-
га, могат да подготвят огледалната
повърхност на леденото поле дори
през най-топлите пролетни и есенни
месеци. Когато бъде завършен и вто-
рият етап на строителството –
покриването на целия комплекс, един
чудесен спорт ще престане да бъде
сезонен, а качеството на леда ще бъ-
де еднакво добро през месец август и
през януари. Благодарение усилията
на дружественото ръководство и
ЦИНО една мечта на кънкьорите и хо-
кеистите от ЦСКА "Септ. знаме" е
реалност. Те станаха стопани на
собствена пързалка, която струва
над един милион лева.

Вече има лед. Отборите проведоха
първите си тренировки и се раз-
положиха в просторните и удобни съ-
блекални. Изглежда, че всичко е наред.
И тук идва онова малко но... което
оправдава заглавието над тези ре-
дове.

Есента се оказа слънчева и топла.
Платненото покривало се събра още
след първия дъжд и сега не се опъва
докрай. Слънцето естествено се нах-
върли върху леда като на сметанов
сладолед. Задуха ли малко по-силен
вятър, цялото покривало започва не-
мирен танц и само за един ден изпо-
купи електрическите крушки на ос-
ветлението. Завали ли малко по-си-
лно, водата се задържа върху покри-
валото (то се събира много трудно)
и тече върху леда като от скъсан
бент. Уж има график за тренировки-
те, а все по-често заниманията се
отлагат по "обективни" причини...

Вторият кръг от републиканското
първенство по хокей на лед е насро-
чен на новия комплекс, но той не е
още напълно готов, за да посрещне и
хокеистите, и любителите на хокей-
ната игра. С нетърпение чакат часо-
ве на новата пързалка и стотици де-
ца, които жадуват за свободно пър-
заляне с кънки. Те така са додеяли на
своите баби и дядовци, че старите
хора са готови да ги водят дори в
Горубляне, стига и там да има лед.

ЦСКА "Септ. знаме" разполага с
необходимите (поне на първо време)
специалисти, които могат да ръко-
водят достатъчно учебни групи, и
веселият глъч, характерен за стади-
он "Дружба", да оглася и този "зимен
дворец". Та нали затова е построен!

В другия край на столицата на
стадион "Славия" е почти завършено
още едно ледено игрище. То с право
може да се нарече близнак на армей-
ското, защото има съвсем същите
размери и предлага същите условия
за спортуване. Трябваше да бъде го-
тово до края на месец септември
(един от последните срокове), но... и
тук се появиха непредвидени гра-
павини. Строителите са още на пло-
щадката. Оказа се, че не са предви-
дени пари за обзавеждане. Сега пари
се намериха, но няма кой да го произ-
веде в толкова кратки срокове. Про-
бите на машините показаха, че ле-
дът ще бъде добър, но още не са на-
значени специалистите, които ще ра-
ботят с тях, щом пързалката бъде
открита. "Славия" има хокеисти и
треньори, които ще запалят първия
пламък на това ново спортно огни-
ще. Но трябва да се мисли и по-да-
леч, защото стадионът е в квартал
с мощни традиции в зимните спорто-
ве. Децата ще атакуват дружест-
вото за часове и тренировки с цялата
си детска настойчивост, ще искат някой да ги ръководи и да им по-
казва тайните на спорта...

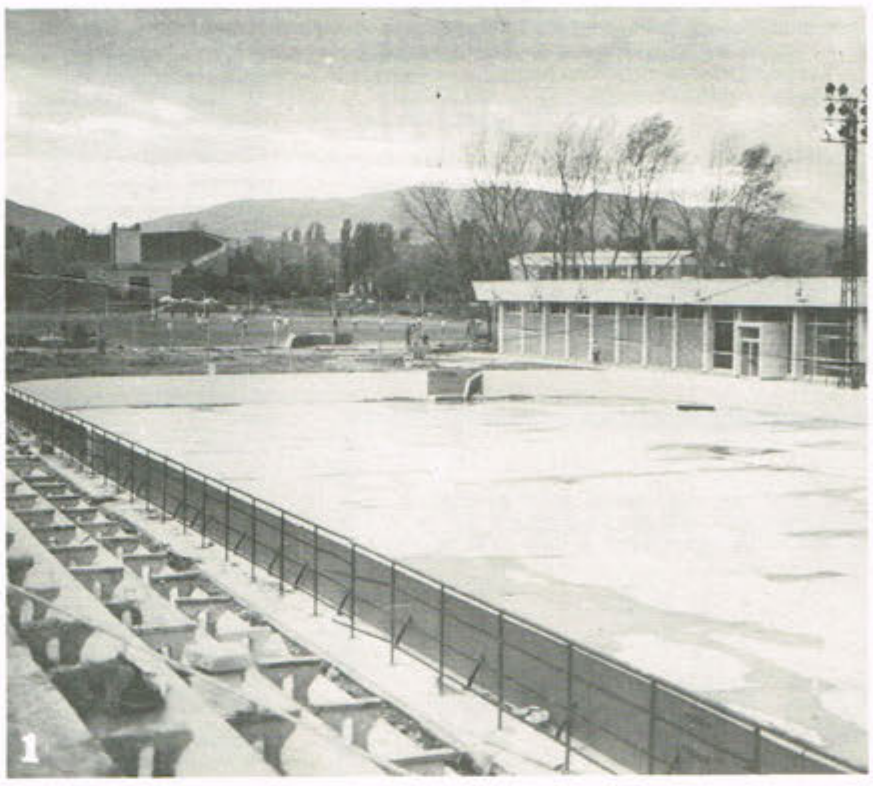
Сигурно председателите на двете
дружества – другарите Микулаш и
Олшевски, ще кажат: "Толкова мича-
не за този лед, толкова неприятнос-
ти, съвещания – дневни и нощни,
толкова труд! Още игрищата не са
напълно завършени, а вместо благо-
дарност-критика." Вярно е, благо-
дарност заслужават и те, и техни-
те помощници, и строителите. Но
дойде ред за работа на новите хуба-
ви спортни съоръжения, а ръководи-
телите могат да бъдат спокойни са-
мо когато на леда е пълно със спор-
тисти.

През миналата година в Стара За-
гора бе открита и първата пързалка
с изкуствен лед извън столицата.
Всеки ден към химкомбината, където
е пързалката, се отправяха над 1500
юноши и девойки, които чакаха своя
ред в часовете за занимания. Създа
се неочаквано голям интерес. Но о
началото на новия сезон през ма
есен дълго време нямаше лед. Есенн
ят график остана само на книга. А
Стара Загора трябва да се организ
рат не само групи за "пързаляне",
и да се създадат първите отбори
хокей на лед, по фигурно пързалян
за да закипи пълнокръвно още ед
център на зимните спортове в Ю
на България.

Грапавините по леда не са стра
ни. Те могат да бъдат премахнат
бързо. Дружествата, които първ
станаха инициатори на новот
строителство, трябва да бъдат
пример в използуването на скъпат
материална база. Защото с планове
проекти за зимни стадиони напира
Сопот, Плевен, Враца, Пампоров
Елин Пелин, Русе..

Ще минат още няколко години
хокеят ще пали хиляди привърженi
във всички краища на страната, м
ка както сега ги пали футболът.

Димитър ДЖАРО

1

3

1 . В КОМПЛЕКС "СЛАВИЯ" СЕ ИЗГРАЖДА НОВИЯТ "ЛЕДЕН СТАДИОН". ПРЕЗ МЕСЕЦ НОЕМВРИ (ДАНО ТОВА ДА Е ПОСЛЕДНИЯТ СРОК) ТОЙ ТРЯБВА ДА БЪДЕ ЗАВЪРШЕН.

2 МОДЕРНАТА ПЪРЗАЛКА НА ЦСКА "СЕПТЕМВРИЙСКО ЗНАМЕ" НЕ СЕ ИЗПОЛЗУВА ОЩЕ ПЪЛНОЦЕННО. И ЕДНА ОТ ПРИЧИНИТЕ Е ПОКРИВАЛОТО, КОЕТО СЪЗДАВА МНОГО ГРИЖИ НА СТОПАНИТЕ.

3 САМО ЕДИН ВЕТРОВИТ ДЕН И ПЛОЩАДКАТА ОСТАНА ПОЧТИ БЕЗ ОСВЕТЛЕНИЕ

2

ТОВА СЕ СЛУЧИ...

ПРЕДИ 25 ГОДИНИ, на 7 ноември 1948 г., нашият национален футболен отбор победи нашумелия тим на Унгария с 1:0! За тази голяма дата в нашата футболна история този път даваме спомените на един от зрителите – металурга от Кремиковци ИВАН СТЕФАНОВ, страстен поклонник на футбола:

. . . "Много незабравими събития има в моя живот, но този мач беше нещо повече от оставащ завинаги в паметта ден. За мен, 20-годишния момък, а и за всички "запалянковци" проблем №1 беше да се намери билет за най-голямото спортно събитие за онези години. Имаше 100 хиляди заявки за билети от провинцията, още 100 хиляди столичани се надяваха да получат "карт-бланш" за някое от едва 30 хилядите места на "Юнак"! Изглежда, съм роден под щастлива звезда, защото когато вече бях изгубил надежда, квартирантът ми получи заповед за командировка и. . . три часа преди първия сигнал на Илиеску аз бях сред шумящата тълпа, пренаселила нашия стар ветеран.

Както се казва, не бях поел дъх и до мен достигнаха "коментари", от които косата настръхва: от първата среща през 1929 г. досега унгарците редовно, като че по разписание, сразяваха българските избраници. И то не как да е, а твърде убедително. Припомняше се последният мач преди Девети септември, когато ординарецът на вратаря ни Алдев не позволи любимият му офицер да

МНОГО РЕШИТЕЛНИ ГОЛОВЕ ВКАРА ДИМИТЪР МИЛАНОВ, НО ПЪРВИЯТ – СРЕЩУ УНГАРИЯ, ОСТАВА НЕЗАБРАВИМ.

бъде отново огорчен и ... загубихме не с пет, а с 4:2. Не бяха отминати и другите ни поражения в Будапеща и София, но когато сред няколко успешни за нас резултата се мъдри онова 0:9 в унгарската столица преди година?... Когато подобна участ имаха и северните ни съседи, които след още едно 0:9 проиграха и "реванша" преди седмица в Букурещ с 1:5? Когато срещу скромния български отбор излизаха признатите от цяла Европа Пушкаш, Божик, Кубала, Деак, Закариаш... Имахме ли право на някаква надежда? Едва ли...

Трудно ми е да разказвам по-нататък, защото се страхувам. Страхувам се, че няма да намеря най-точните и най-топлите думи за единадесетте българи, които с всеотдайност, мъжество и патриотизъм преминаха задружно унгарския Рубикон и направиха пробив във всемогъщия "унгарски комплекс", от който днес вече не треперим. И с риск да обидя играча с двата дроба Тренди Петков и винаги младия на терена бай Крум Милев, а и други, ще се спра на онази щастлива петнадесета минута, онази минута, когато за пръв път се почувствувах горд, че съм българин...

. . . Дотогава всичко бе нормално – унгарците нападаха остро, търсейки изразителна победа. Изведнъж отбитата топка попадна в краката на дебютиращия с националната фланелка Миланов, най-хитрата "лиса", която помни моят четвъртвековен "запалянковски" стаж. Без да се бави, като шило той се промуши край Балог и подаде на център-форварда Милев, а от него топката стигна до Тр. Станков. Последва удар, вратарят Хени политна, но преди него защитник сложи крак и кълбото отхвръкна наляво от вратата. Миланов светкавично прецени, че няма време за обработка, стрелна се във въздуха и "а ла Писла" (на български със задна ножица) улучи мр
жата. 1:0! Помня, че когато се съвзех, о
шапката ми не бе останала и следа... М
ля ви, дайте пълния състав на България!"

Ето победителите от 1948 г.: Минче
Ормандjиев, Трънков (Г. Цветков),
Апостолов, Тр. Петков, Димчев (Цано
Миланов, Спасов, Милев, Станков, Е
жков.

Старт

ИЛЮСТРОВАН СПОРТЕН СЕДМИЧНИК

СТАДИОН "ВАСИЛ ЛЕВСКИ"
СОФИЯ

Пощенска кутия 797
Тел. 87-71-62, телекс 22-736

Редакционна колегия: главен редактор-Недялко ДОНСКИ, Алекси МЛАДЕНОВ, Асен НЕЙКОВ, Ваня ВОЙНОВА, Димитър ДЖАРОВ (зам. главен редактор), Дочо ДОЧЕВ (художествен редактор), Ешуа АЛМАЛЕХ, Иван ЖЕЧЕВ, Климент ВЕЛИЧКОВ, Маргарита РАНГЕЛОВА, Митьо ЕКСЕРОВ (отговорен секретар), Никола КОСТАДИНОВ, д-р Николай МИНЕВ, Петър ХАДЖИЙСКИ, Серафим СЕВЕРНЯК, Ясен АНТОВ.

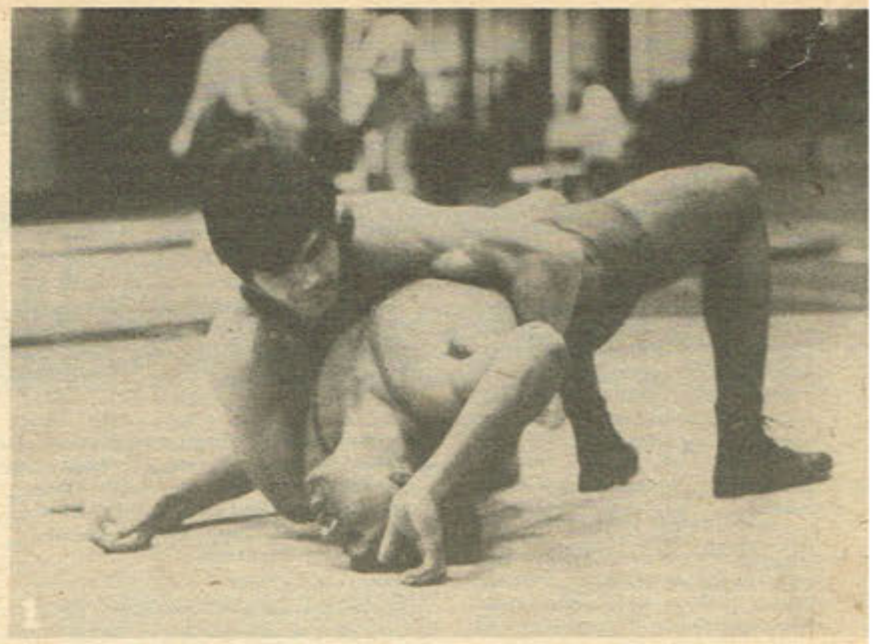
Художествено оформление Георги ДОЧЕВ

Държавен полиграфически комбинат "Димитър Благоев" 20121

•АКАДЕМИК• НА 25 ГОДИНИ

НАЙ-ТВЪРДИТЕ ТРАДИЦИИ

Бил съм и в други спортни организации, много мои приятели също познават цветовете на останалите дружества, но никога и никъде не сме почувствували такава творческа атмосфера, толкова приятелство, такава радост от спортния труд и непровокирано от никого и от нищо желание за тренировка. Затова запитах първия заместник-председател на СФД "Академик" (Сф) Ангел СТОЙЧЕВ:

– Нима всичко това не се дължи на един специфичен дух, който цари в студентската организация? Кое е характерното за "Академик", кои са най-твърдите традиции на дружеството?

– Нашите спортисти живеят и израстват в типичната среда на социалистическото висше учебно заве-

1

ПРЕКРАСЕН ДАР ЗА ЮБИЛЕЯ НА ЛЮБИМОТО ДРУЖЕСТВО – ЗЛАТНИ МЕДАЛИ ЗА "КЛАСИКА" ИВАН КОЛЕВ ОТ ЕВРОПЕЙСКОТО ПЪРВЕНСТВО В ХЕЛЗИНКИ И СВЕТОВНИЯ ШАМПИОНАТ В ТЕХЕРАН.

2

ДВЕ СЛАВНИ ИМЕНА ОТ БЛИЗКОТО МИНАЛО: "АКАДЕМИЧКИТЕ" КРЪСТИНА ГЬОШЕВА (С ТОПКАТА) И НИТУЛА БОРИСОВА(6) С ФЛАНЕЛКИТЕ НА НАЦИОНАЛНИЯ ОТБОР СРЕЩУ ВЕЧНИТЕ СЪПЕРНИЧКИ – СЪВЕТСКИТЕ БАСКЕТБОЛИСТКИ.

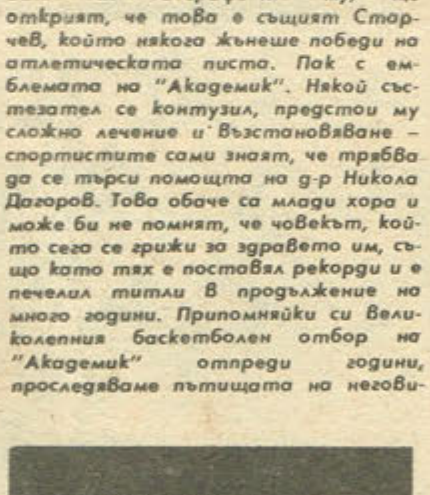
3

ДВУКРАТНИЯТ ОЛИМПИЙСКИ, СВЕТОВЕН И ЕВРОПЕЙСКИ ШАМПИОН ПО КЛАСИЧЕСКА БОРБА ПЕТЪР КИРОВ – ДВА ПЪТИ СПОРТИСТ № 1 НА БЪЛГАРИЯ, ПЪРВИЯТ СПОРТИСТ НА СФД "АКАДЕМИК" ЗА ВСИЧКИ ВРЕМЕНА.

дение. Студентът-спортист отрано чувствува върху себе си повелята на обществото той да израсне като хармонично развита личност. Съчетанието на ученето и спорта, пълното заангажиране с полезна работа не оставя почва за лентяйство. Българските студенти-спортисти са призовани не само да постигат високи спортни резултати. Те са и бъдещите сеячи на спорта в градове и села. Един лекар, който играе волейбол, или един инженер, който сам плува и се грижи за плуването – какъв по-добър пример за жителите на едно село, за работниците от един завод. Трябва да се каже, че хиляди студенти с чест изпълняват и тази си благородна задача след завършването на ВУЗ.

Студентският спорт – това е аматьоризъм в неговия най-чист и привлекателен вид. За нито един състезател от "Академик" спортът не е самоцел. А когато един човек върви уверено към своето бъдеще, когато вижда себе си в това бъдеще не само като шампион и рекордьор, а като творческа личност – реален производител на блага за обществото на социализма и комунизма, това не може да не влияе на неговото самочувствие. Затова нашите спортисти са не само силни, бързи и ловки, но и весели, дружелюбни, възпитани, културни. . .

«ЗЛАТНИЯТ КАПИТАЛ» НА ДРУЖЕСТВОТО

ОЛИМПИЙСКОТО ЗЛАТО НА НОРАИР НУРИКЯН ЩЕ БЛЕСТИ ВИНАГИ В БОГАТАТА КОЛЕКЦИЯ НА СФД "АКАДЕМИК".

ПЕТОБОЙКАТА НЕДЯЛКА АНГЕЛОВА – "ПЪРВАТА ДАМА" НА СТУДЕНТСКАТА ЛЕКА АТЛЕТИКА.

"Академик" заслужено се гордее със спортните успехи на своите състезатели. И още повече – с възпитаниците си, които след свалянето на състезателната фланелка със същото чувство на дълг пред обществото, което представяха с герба на републиката или с емблемата на дружеството си, продължават да работят в своята професия.

. . . Преди няколко години в печата се появи съобщение за уникална операция, направена от д-р Иван Матев. Авторът допълваше, че Матев е уважаван и търсен при специални случаи в различни страни на света хирург. Ние ще допълним, че става дума за бившия баскетболист от "Академик" и националния отбор. Когато на олимпиадата в Токио Виржиния Михайлова зае четвърто място на диск, с чувство на уважение хората казваха: "Браво! Тя е не само лекоатлетка, тя е и лекарка. "А за национален спорт Михайлова беше открита на една студентска спартакиада. Вероятно на мнозина от ценителите на изкуството прави впечатление, че скулпторът Валентин Старчев показва особено пристрастие към творбите на спортна тематика. Ако се заинтересуват от биографията му, ще открият, че това е същият Старчев, който някога жънеше победи на атлетическата писта. Пак с емблемата на "Академик". Някой състезател се контузил, предстои му сложно лечение и възстановяване – спортистите сами знаят, че трябва да се търси помощта на д-р Никола Дагоров. Това обаче са млади хора и може би не помнят, че човекът, който сега се грижи за здравето им, също като тях е поставял рекорди и е печелил титли в продължение на много години. Припомняйки си великолепния баскетболен отбор на "Академик" отпреди години, проследяваме пътищата на неговите играчи след раздялата им със спорта и виждаме, че Георги и Любомир Панови и Иван Цончев – все хора с по две висши образования – са станали авторитетни спортни педагози; че Никола Илов, завършил химия и фармация, е на работа в чужбина; че Александър Попов е добър зъболекар; че Иван Емануилов, Михаил Семов и Петко Лазаров са отлични научни сътрудници, а Виктор Радев – инженер в системата на Строителни войски.

Не са един и двама, не са дори десетки творците, които съставляват златния капитал на "Академик", затова и не могат да се изброят всички. Извадиш ли обаче протоколите от по-стари състезания, имаш ли време да потърсиш някого от тези, които са оставили името си в тях, бъди сигурен: ще срещнеш човек, запазил енергичността си на спортист, съчетал я със знанията и дейността си на специалист!

Змс ИВ. КОЛЕВ:

«ТИТЛИ И МЕДАЛИ – ДАР ЗА ЮБИЛЕЯ»

Роден в Чирпан, започнал в Стара Загора, заслужилият майстор на спорта по класическа борба *Иван КОЛЕВ* трябва по трудния път на майсторството, израства и възмъжава като истински спортист с емблемата на СФД "Академик" (Сф). Победител в турнира за купата на ЦК на ДКМС, в състезанията в памет на богатира Иван Подубни в СССР, притежател на златния пояс от мемориала "Никола Петров". И накрая голямото признание – златният медал от европейското първенство в Хелзинки и световната титла от тепиха в Техеран.

– Наистина съм щастлив, че през тази юбилейна за "Академик" година постигнах най-големите си успехи – и в борбата, и в ученето. На два пъти, в Хелзинки и в Техеран, изживях голяма радост. Но сега пред мене стои още един връх – абсолвент съм във ВИФ "Г. Димитров" и силите ми са насочени към отлично представяне и на държавния изпит.

Много пъти са ме питали как се стига до успехите, до славата. Но такъв въпрос не може да се отговори с две приказки, но въпреки това бих казал – само с труд, съзнателен и всеотдаен труд в името на голямата цел. А това изисква тренировки на тялото и на духа, себеотрицание, лишения. Когато се говори за тези неща, излиза много лесно, но в процеса на тренировки, на усъвършенстване, на лекции и изпити всичко е много по-сложно. Така че щастието не идва само, за него трябва да се воюва по мъжки.

Разбира се, сам човек трудно върви по този път. Необходими са му приятели, другари, нужен е колектив. Щастлив съм, че имам всичко това – в лицето на съотборниците ми, на ръководителите на "Академик" и ВИФ "Г. Димитров", на моя личен треньор Димитър Добрев, който винаги ще бъде мой образец на всички, които уважавам и които ме уважават. Затова искам да пожелая на моите колеги спортисти да бъдат честни и безкористни в отношенията си, да работят упорито и всеотдайно, винаги и навсякъде достойно да защищават името на "Академик", да множат успехите на студентския спорт.

Гостува ни юбилейният вестник "Академик"

ЗВУЧИ «ГАУДЕАМУС ИГИТУР»

"Световните студентски игри са хубава традиция, която способствува за развитието на най-хубавите физически и духовни качества на младежта. Те служат на благородната цел за разширяване на международните спортни връзки, за укрепване на интернационалната дружба и взаиморазбирателството между студентската младеж от всички страни в света". Тези думи от приветствието на генералния секретар на ЦК на КПСС Леонид Брежнев към участниците в московската "Универсиада-73" най-добре изразяват смисъла и съдържанието на традиционната спортна надпревара на студентите. "Наука, спорт, дружба, мир!" – ето девиза на световните студентски игри. И е трудно да се помисли даже, че може да има нещо друго, което така добре да отговаря на студентската същност. Ето защо никой не се учудва, че универсиадите стават все по-популярни. На първата универсиада в Торино през 1959 г. участниците бяха 985, само след 2 години в София се събраха 1270 души. И ако не смятаме игрите в Порто Алегре с тяхната отдаленост и тези в Токио, където студентите-спортисти от социалистическите страни не участвуваха в знак на солидарност с колегите си от КНДР, нататък цифрите растат в своеобразна прогресия: 62 страни и 2084 състезатели в Торино през 1970 г., 67 страни и 4000 участници на "Универсиада-73" в Москва.

Българските студенти-спортисти с емблемата на СФД "Академик" са редовни участници в универсиадите.

А там винаги са били сред най-добрите. 39 медала (7 златни, 15 сребърни и 17 бронзови) са наше притежание от летните игри, 2 златни, 1 сребърен и 1 бронзов състават колекцията от зимните универсиади. И едва ли е нужно да припомняме отново имената на прославените наши студенти-спортисти. Погледнете само списъка на шампионите от универсиадите, за да се изпълните със спомени за миналото и мисли за настоящето, да зазвучи в ушите ви познатият химн "Гаудеамус игитур" в чест на победителите. . .

ВОДАЧЪТ СЕ СПРАВИ И С ВИЦЕШАМПИОНА!

X КРЪГ

"Академик" –	"ЖСК-Спартак"	3:1
"Берое"	– "Етър"	1:2
"Локомотив" (Сф) –	"Янтра"	1:0
"Локомотив" (Пд) –	"Лев-Сп."	1:3
"Миньор"	"Спартак"	1:0
ЦСКА "Септ. зн."	– "Пирин"	4:0
„Ботев"	– "Славия"	3:1
„Черно море"	– "Тракия"	1:1

Кръгът бе интересен преди всичко с първата среща за първенството между отбори от челната тройка. Тя не донесе изненада – "Левски-Спартак" се справи (в Пловдив!) и с вицешампиона, при това без да блести с играта си, с категоричен резултат.

Загубата на пловдивските локомотивци и победата на "Етър" в Стара Загора не трябва да се отминават с лека ръка. Независимо от безспорното подобрение на физическите ресурси на нашите футболисти става ясно, че те не са в състояние да играят силно в един цикъл неделя – сряда – неделя. А точно такава е "периодиката" на световното първенство...

Иначе "Славия" подчерта отново, че няма амбиции да играе съществена роля в първенството, "Академик", че няма намерение да се предава...

Ако не бяха няколко десетки (или няколко стотици) привърженици на "Лев-ски–Спартак", нищо нямаше да подскаже, че на стадион "9 септември" в Пловдив се играе дерби-срещата на кръга. Привържениците на местния "Локомотив", сякаш загубили доверие в своите любимци след поражението им от "Хонвед", не бяха кой знае колко многобройни и... активни.

А и играта дълго не подсказваше истинската същност на мача. Имаше известна динамика, създаваше се някакво напрежение пред вратите, но и едното, и другото не носеше белезите на футбол от висока класа. Струва ми се, че пловдивчани предоставиха на водача в класирането да избере характера на мача. И "сините" го избраха така, както подобава на лидер – предпочетоха откритата двуостра игра, в която моментните "спирачки" на темпа бяха неведнъж следвани от остри атаки. Но играта на софиянци така или иначе се вървеше. На отбора този път изневери точно онази линия, която се очи за негова сила. Нито един от играчите в средата на терена не показа онова, на което е способен Стоянов игра необичайно изнесен напред, нямаше конкретни дефанзивни задачи и (да оставим дори настрана многобройните му неточни подавания!) на моменти просто се губеше от терена; Павлов прояви и този път старанието си да покрива голяма част от игрището, но усилията му не бяха ефективни; Панов не се изяви като организатор и ако не бяха двата му гола, едва ли щеше да остави солиден "спомен" от този мач. При това положение "сините" изнасяха топката бавно и някак механично, без фантазия и често грешаха, губеха я, без да атакуват веднага съперниците (а това бе характерно за отбора в първите няколко кръга...), които я притежаваха. Така водачите останаха да разчитат на стабилната си защита и на отделни индивидуални акции в нападение... Това се оказа решаващо!

Защото "Локомотив", макар значително по-стегнат и по-внимателен, отколкото срещу "Хонвед", също не блестеше с някаква добра организация. Бонев само на моменти играеше в средата на терена (там, където многократно е показвал, че е най-силен), предпочиташе да бъде на предна позиция, а там – въпреки че за разлика от всички други отбори "Левски–Спартак" не му отдели специален "пазач"! – ставаше жертва на разумната и точна игра на Жечев и Ивков, пък и на други, готови да им се притекат на помощ в трудните мигове. М. Георгиев, едно крило, което безспорно заслужава повече внимание заради изключителната си бързина, не бе "обслужван" достатъчно точно, а "вртележките" на Г. Василев като че имаха за цел повече да пробват възможностите на Аладжов, отколкото да донесат някаква полза на "Локомотив"...

И играта течеше без особени емоции, докато не се намесиха Панов и... Бончев. Софийската десетка на два пъти стреля във вратата от – направо казано! – безнадеждно далечни позиции. И на два пъти най-изненадващо успя. При първия (от свободен удар) точността на удара като че компенсира недостатъчната му сила и Бончев не можа да прегради пътя й; при втория, може би от същото разстояние, изстрелът дойде съвсем неочаквано и това като че бе решаващо за "капитулацията" на несигурния пловдивски вратар. Тези голове оживиха играта. Пловдивчани явно не желаеха да загубят мача съвсем безславно, тръгнаха напред и натискът им изглеждаше по-целенасочен. Но срещу себе си те вече имаха състав, който намираше себе си, играеше със самочувствие – все по-точно и организирано. Затова и голът на Бонев, предизвикал основателни съмнения за засада, не донесе никакъв обрат, макар че до края на мача оставаха цели 30 минути. "Левски–Спартак" бе вече господар на положението, удвои аванса си след гол на Войнов.

Така "Левски–Спартак" спечели своята девета поредна победа, а "ЛокомотивВ" (Пд) остана със своите проблеми около организацията на играта, която трудно налучква, а лесно губи...

Митьо ЕКСЕРОВ

1. БОНЕВ СЕ ОПИТА ТОЗИ ПЪТ ДА БЪДЕ "ТАРАН"... ТОВА НЕ Е НАЙ-СИЛНАТА МУ СТРАНА

2. БОНЧЕВ Е БЕЗПОМОЩЕН: ТОПКАТА Е В МРЕЖАТА...

3. НИКОДИМОВ СТРЕЛЯ И РЕАЛИЗИРА; РЕЗЕРВИТЕ ПОМОГНАХА, НО "СТАРИТЕ" КАЗАХА ТЕЖКАТА СИ ДУМА...

4. ТОВА СЕ СЛУЧВА РЯДКО С Б. КОЛЕВ; ТОЙ Е ИЗПЪЛНИЛ ДУЗПА, НО ВРАТАРЯТ НА ПИРИНЦИ АВТАРОВ Е ПРЕПРЕЧИЛ ПЪТЯ НА ТОПКАТА.

СНИМКИ: ЕМИЛ МАНДЖАРОВ
Георги ДОЙЧИНОВ

РЕЗЕРВИТЕ ИЗЛИЗАТ НА СЦЕНАТА...

Любопитни бяхме да видим как ще изглежда ЦСКА "Септемврийско знаме" три дни след тежкия мач в Амстердам. Такива моменти са за изпитание – и за отделните единици, и за отбора като цяло. Проверява се духът, и кондицията.

Армейците излязоха с промени: без Кеков, който бе отишъл в Париж да получи своята бронзова обувка от състезанието на най-добрите европейски стрелци, и Цв.Василев, който тоя ден сключи брак в Шумен. В центъра на нападението бе Ст. Михайлов, доста отсъствувал в последния период, в халфовата линия – Пл. Янков, на дясното крило – Денев.

Първото полувреме работите в отбора на шампиона не вървяха. След петминутен натиск съставът затъна в безперспективна игра. Получи силна съпротива от тия пиринци, които не се паникосваха, внимателно обработваха топката, прилагаха изненадващи ходове в нападение. Впрочем пиринци имаха един ръководител на играта в лицето на Владимиров, който знаеше какво да прави с топката и я отправяше добре в невралгични точки на противника. В редиците на шампиона нямаше такъв проницателен, съсредоточен и изобретателен строител...

На няколко пъти защитата на ЦСКА бе поставена в затруднения. Грешките идеха най-много от средата на защитата. Денев изненадващо много пъти се размина с топката и я остави опасно на съперници. За негово щастие гостите не намериха най-добрите решения. Само веднаж Николов стреля опасно, но Филипов се оказа на мястото си и спаси сигурен гол.

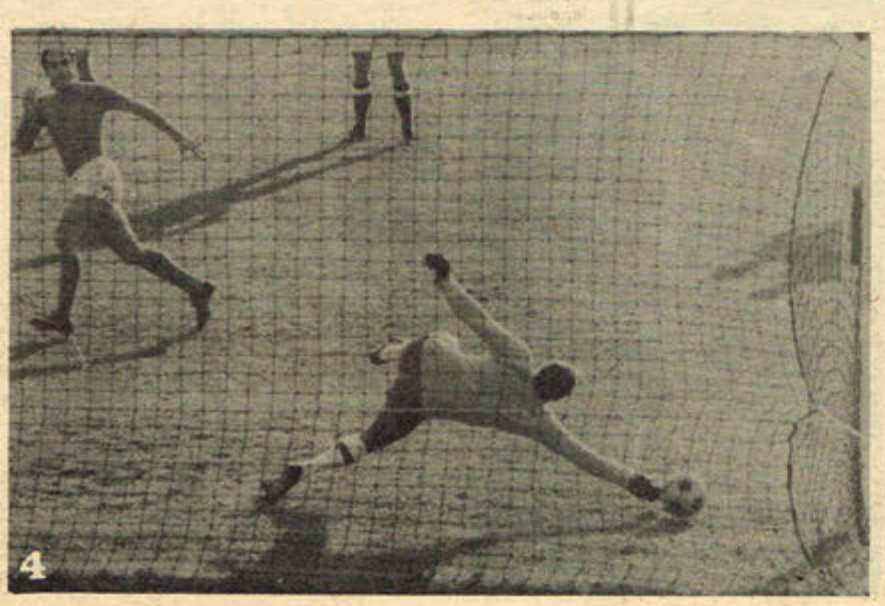
А напред? Пиринци бързо се прегрупираха, 5-6 души активаха бързо в нападение, много повече се озовааваха навреме в защита. Далечните удари на амрейците нямаха ефект, обходните движения не минаваха – Денев и Марашлиев биваха спирани, не им се позволяваше да обхождат по фланга, някои надеждни топки бяха проиграни от Михайлов. Каквото положително бе направено – то бе най-много резултат на непрекъснатата работа на Никодимов и Средков. Никодимов постигна и важен, успокояващ гол в 44 мин., като изпълни точно свободен удар.

Явно търпението на треньора М.Манолов се бе изчерпало в продължение на 45 минути, и след почивката той направи едновременно две смени. Извади слабия Денев и Пл. Янков, вкара в игра Трънков и Ц.Атанасов. Новите сили заиграха енергично, опасностите пред пиринската врата зачестиха. След два колосални пропуска – на Михайлов, излязъл сам срещу вратаря, и на Б.Колев, нереализирал дузпа, можеше да се стигне до неприятен развой за домакините. Но те запазиха спокойствие, почувствуваха, че и силите на гостите отпадат и че едва ли могат да ги изненадат. После се заредиха головете – до 4:0.

Добре бе да се види все пак, че след амстердамското напрягане у тима бе останало достатъчно енергия, дори повече от неделния съперник. Радостно бе да се констатира добрата игра на довчерашните резерви – на Средков, на Трънков, които изиграха съществена роля да се пречупи волята на съперника.

Александър ЯСНИКОВ

Старт ПРЕДВИЖДА

СЛАВИЯ – ЛОКОМОТИВ (СФ) 1х2
21 7 13 68-56
СПАРТАК – ЦСКА "Септ. знаме" х 2

В Плевен:	5 1 0 7	15-24
В София:	1 3 1 7	13-68
ТРАКИЯ – АКАДЕМИК 1х		
В Пловдив:	5 2 1	12-8
В София:	3 2 3	10-8
ЯНТРА – Ч. МОРЕ 1		
В Габрово:	1 0 1	3-6
Във Варна:	0 0 2	1-7
ЕТЪР – БОТЕВ 1		
Във В. Търново:	1 0 0 2	25-7
Във Враца:	2 0 1 0	5-22
ПИРИН – БЕРОЕ 1х		
Не са играли за първенство		
ЖСК СПАРТАК – ЛОКОМОТИВ (ПД) 1х		
Във Варна:	6 3 3	16-6
В Пловдив:	0 3 9	12-25
ДОРОСТОЛ – ВОЛОВ 1		
В Силистра:	5 3 0	15-4
В Шумен:	0 1 7	3-17
Ч. ЗНАМЕ – ЖСК МЕТАЛУРГ 1х		
Не са играли за първенство		
ДУНАВ – ЛОКОМОТИВ (ГО) 1		
В Русе:	1 0 1	1-1
В Г. Оряховица:	0 1 0	0-1
ЧАВДАР – КЪНЧЕВ 1		
Не са играли за първенство		
ВЕЛБЪЖД – ЧЕРНОМОРЕЦ х2		
В Кюстендил:	4 1 0	10-4
В Бургас:	0 2 3	5-11
АСЕНОВЕЦ – ЛЪСКОВ 1		
В Асеновград:	1 1 2	4-4
В Ямбол:	0 1 3	3-10
ГРАНИЧАР – ЯВОРОВ 1		
В Свиленград:	1 0 0	5-1
В Чирпан:	1 0 0	3-0

ЗАБЕЛЕЖКА: Данните са за срещите в "А" и "Б" РФГ

КОГАТО СЕ ИГРАЕ НЕПРИМИРИМО...

Един бърз преход от Стара Загора до Пловдив (едва по-късно разбрахме, че високите скорости не са били оправдани) и успешното усилие на Българската телевизия да предаде мача "Аякс" – ЦСКА "Септ. знаме" (колкото и малкият екран да е недостатъчен за пълна представа за футболно състезание) ни предоставиха необикновената възможност да видим в един и същи ден и трите български участника в европейските клубни турнири. А те дадоха повод за много мисли.

Писа се вече много за играта в тези срещи, за да бъде нужно още един "разрез" на представянето на трите отбора. И все пак си струва да изтъкнем, че срещите за европейските купи са

СРЕЩИ ОТ ОСОБЕН РОД,

в които наред с чистото майсторство на преден, а понякога – и на най-преден план излиза умението да се раздаваш на терена, да се биеш докрай, да бъдеш с една дума непримирим.

. . . "Берое" надигра "Атлетико" (Билбао) с класическия футболен резултат 3:0, въпреки че един единствен вратарят Ирибар, "забравил", както казваха, в последно време да вади топката от мрежата, бе достатъчен, за да внуши респект. Играта на беройци не бе от най-безупречните, но те не се примириха с резултата нито за миг. Атакуваха, създаваха голови положения, пропускаха ги, а веднага след това тръгваха напред; грешаха, губеха топката, но веднага пак се бореха за нея; и т. н. При това положение не можеха да не победят!

. . . Армейците бяха поставени при трудни условия в Амстердам. "Аякс" явно стартира в тазгодишния турнир с желанието да покаже, че отново ще бъде основен претендент. Българските шампиони бяха готови обаче за този "диалог" и бурният натиск на холандците вместо да ги омаломощи, правеше играта им в защита още по-точна.

. . . Погледнато обективно, и "Локомотив" (Пд) бе обладан от същата непримиримост. Той успя да изравни резултата при 2:2 след като съперникът не бе друг, а "Хонвед"! Но пловдивчани показаха, че само моралните качества не стигат, че трябва да бъдат "подплатени" с футболно умение.

Сега предстоят срещите реванш, които с право могат да бъдат очаквани с известен

ОПТИМИЗЪМ!

"Берое" безспорно е най-близо до следващия кръг и много от съдбата на втория мач е в негови ръце. Ако старозагорци играят открито (към това трябва да ги насочи и фактът, че по-силната част в техния отбор е нападението, и обстоятелството, че един техен гол ще постави задачата испанците да вкарат пет!), наистина без излишни рискове, но и далеч от "глухата" защита, авансът от Стара Загора вероятно ще бъде решаващ.

По-трудна е задачата на ЦСКА "Септемврийско знаме", макар че загуби само с един гол разлика. "Аякс" показа, че не е това, което бе преди година или 7–8 месеца: отразило се е отсъствието на Кройф; лагерите на футболната му "машина" скърцат и в подаванията, и в комбинативността, и онази сеещa преди време смяна на постовете, и във физическите възможности. Но въпреки това остава – ако не суперотбор, какъвто беше – един изключително силен състав.

Още преди година в "Аякс" говореха, че "Все ще дойде един ден, когато отборът ще загуби". . . Дали този ден не е дошъл? И защо точно ЦСКА "Септемврийско знаме" да не се възползува от него?. . . (Преди няколко години точно армейците показаха, че "Интер" вече не е "Интер"! За съжаление не те, а "Селтик" взе премията за това "откритие" като игра срещу италианците без традиционния страх на другите състави. Този урок не трябва да се забравя. . .)

Огнян БОЕВ

1

"АЯКС" ГУБИ НЕРВИ И. . . УСТРОЙВА СЦЕНИ НА СЪДИЯТА. А БЕШЕ ВРЕМЕ, КОГАТО ЕВРОПЕЙСКИТЕ ШАМПИОНИ ПОКОРЯВАХА СЪС СПОКОЙСТВИЕТО СИ. (ИЗ СРЕЩАТА "АЯКС" – ЦСКА "СЕПТ. ЗН.1:0)

2

. . . ТАЗИ ТОПКА ВЛИЗАШЕ ВЪВ ВРАТАТА НА "ХОНВЕД", НО АКРОБАТИКАТА СЪЩО БЕ СЪЮЗНИК НА УНГАРЦИТЕ. (ИЗ СРЕЩАТА "ЛОКОМОТИВ" (ПД) – "ХОНВЕД" 3:4)

3

. . . ВРАТАРЯТ ИРИБАРИГРАЕ ЧУДЕСНО ПРЕЗ ТАЗИ ЕСЕН. "БЕРОЕ" ПРЕКЪСНА БЛЕСТЯЩАТА МУ СЕРИЯ (ИЗ МАЧА "БЕРОЕ" – "АТЛЕТИКО" 3:0)

КОЛИЧЕСТВОТО ДА ПРЕРАСНЕ В КАЧЕСТВО

Стартира XXXII шампионат на страната по баскетбол за мъже. Титлата и медалите през този сезон ще си оспорват 12 отбора: "Академик" (Сф), ЦСКА "Септ. знаме", "Балкан", "Левски-Спартак", "Славия", "Академик" (Вн), "Академик" (Пд), "Локомотив" (Сф), "Дунав" (Рс), "Пъсков" , "Металург" (Пк) и "Черноморец" (Бс). Те ще играят в три етапа: есенен полусезон (28.X-27.XII) при разменено гостуване, пролетен полусезон (13.I-24.III) при разменено гостуване, и в два турнира: за 7-12 място(14.V-18.V) и за 1-6 място(15.V-19.V). Последните два отбора ще отпаднат от "А" РБГ и ще бъдат заместени от първенците на двете "Б" групи,а десетият отбор от "А" група, вторите отбори от "Б" групите и първенецът на студентската група ще играят квалификационен турнир за едно място в елитната група.

През този сезон семейството на майсторите има внушителен състав – миналата година играха 10 отбора, предвиждаше се сега да бъдат осем, но с усилията и разбирането на фудерацията събитията бяха изпреварени и повече отбори получиха възможност да играят елитен баскетбол. Сега въпросът е количеството да прерасне в качество, след като са още пресни спомените и поуките от шампионата на Европа, който като в огледало показа както тенденциите в развитието на играта, така и нашето изоставане от тях. А стара истина е, че тези недостатъци могат да бъдат коригирани единствено с повишени изисквания в клубните състави.

Ето досегашните носители на титлата:

"ЛЕВСКИ" – 1942, 1945, 1946, 1947 – 4 пъти;

ИВ. РУСИНОВ И З. АНДРЕЕВ (11) ДАДОХА НАЧАЛНИЯ УДАР НА ШАМПИОНАТА И БЯХА МЕЖДУ ГЛАВНИТЕ ДЕЙСТВУВАЩИ ЛИЦА НА МАЧА "БАЛКАН" – "СЛАВИЯ".

"ЛОКОМОТИВ" (Сф) – 1943, 1948, 1955, 1961, 1964, 1966 – 6 пъти;

ЦСКА "СЕПТ. ЗНАМЕ" – 1949, 1950, 1951, 1965, 1967 – 5 пъти;

"СЛАВИЯ" – 1952, 1953 – 2 пъти;

"СПАРТАК" – 1954, 1956, 1960, 1962 – 4 пъти;

"АКАДЕМИК" (Сф) – 1957, 1958, 1959, 1963, 1968, 1969, 1970, 1971, 1972, 1973 – 10 пъти.

«СЛАВИЯ» НАПРАВИ «ДЕРБИТО» НА КРЪГА

С отлагането на мача ЦСКА "Септ. знаме" – "Левски-Спартак" началният кръг от шампионата на баскетболистите можеше да остане без "звездей", ако не беше дръзновената игра на "Славия" в Ботевград. "Балкан" може би очакваше една формална победа, но срещна в мача със "Славия" еластична зонова формация 1–2–2, с която не можа да се справи докрая. В нападение "белите" действуваха опростено, с комбинации между 2–3 играчи или с индивидуални прояви, в които почти всички състезатели поемаха риска да стрелят и пробиват. Със завръщането на Воденичарски "Балкан" се опитва да преустрои играта си с един център и две крила, но поне засега по-резултатно играе, когато на терена са заедно центровете Андреев и Петков.

В крайна сметка стана един бърз, мъжки мач, равен от началото до края – не само в резултата, а и в останалите компоненти на играта (техническият протокол сочи почти пълна еднаквост на показателите). И може би решителна за изхода в полза на "Балкан" се оказа онази единствена грешка повече, която славистът О. Славчев направи 8 секунди преди края, като позволи да му отнемат топката, а с това – и възможността на отбора му да спечели мача. . .

"БАЛКАН" – "СЛАВИЯ" 70:69 (40:39)

"БАЛКАН": Христов 18 (2–2), Андреев 17 (4–1), Чанев 15 (4–3), Воденичарски 5 (2–1), Романски 0 (2–0); Петков 8 (0–0), Михайлов 5 (2–1), Доновски 2 (0–0). Отборът е направил 27 лични нарушения, изпълнил е 16 нак. удара, от които 8 сполучливи – 50%, стрелял е общо 70 пъти, от които 31 успешно – 44%, овладял е 32 топки (19 в защита и 13 в нападение) и е направил 11 грешки. За 5 л. нарушения играта напуснаха Романски (19), Андреев (25) и Доновски (37).

"СЛАВИЯ": Славчев 21 (6–5), Русинов 16 (0–0), Вл. Цветков 16 (0–0), Попов 5 (2–1), Дуков 5 (2–1); Тодоров 6 (0–0), Бояджиев 0 (0–0), Рафаилов 0 (0–0). Отборът е направил 26 лични нарушения, изпълнил е 10 нак. удара, от които 7 сполучливи – 70%, стрелял е общо 63 пъти, от които 31 успешно – 50%, овладял е 31 топки (24 в защита и 7 в нападение) и е направил 12 грешки. За 5 л. нарушения играта напуснаха Попов (26) и Дуков (36).

Петър ХАДЖИЙСКИ

ЗАКЪСНЯВАМЕ!

Преди една седмица изпълкомът на ФИБА на заседанието си в Мюнхен реши да видоизмени правило 91– о, отнасящо се до личните нарушения в баскетбола. В бъдеще, ако един отбор направи десет лични нарушения на полувреме, всяко следващо се санкционира с изпълнение на два наказателни удара, като все пак капитанът на отбора трябва да реши ще се изпълнят ли те или топката ще бъде вкарана в игра от страничната линия. Няма съмнение, че тази промяна, която се отнася до страните от Европа и Средиземноморския басейн и влиза в сила ВЕДНАГА (както пише в изпратеното от ФИБА писмо), ще даде известно отражение върху тактиката на отборите, а също така – върху стила на съдийството и върху работата на секретарския апарат.

Но вече минаха два кръга от женския шампионат, започна и първенството на баскетболистите, а срещите се играят по досегашните правила. Само след седмица е стартът на европейските клубни турнири, в които освен отборите ни ще се представят и редица наши съдии. Там те ще бъдат принудени да играят и ръководят съгласно изменението на правило 91– о и естествено имат нужда от известно адаптиране към нововъведението. Затова дали не закъсняваме с въвеждането му в нашите шампионати?

ВТОРИ УСПЕХ НА НОСИТЕЛКИТЕ НА КУПАТА – "АКАДЕМИК" (СФ) ПОБЕДИ В БОТЕВГРАД – 68:53.

Снимки: Янко ГЪРОВ

А ХОРАТА СА ЕДНИ И СЪЩИ...

Не, хората не са едни и същи. . . Или поточно физически те са едни и същи, но поведението, което очакваме, често пъти не отговаря на нашите представи за тяхната същност. Ето го инженера, построил красив мост над реката. Очакваш, че характерът му ще бъде в унисон с творението на неговия ум. Но разменяш няколко думи със стария бояджия, който разкрасява перилата, и разбираш, че същият този инженер е проявил небрежност, заради която е загинал строител. . . И твоето възхищение от красавеца мост и неговия създател сякаш се изпарява. . .

Същото е и в спорта. Към нашите шампиони и майстори на спорта, към най-добрите спортисти от дадено дружество или град ежедневно са отправени хиляди възторжени очи. Успехите им карат техните почитатели да се радват и ликуват, сякаш самите те са извършили всичко това. Удивително е да се види колко лесно хората се приобщават и дори вижда себе си в успехите на своите герои. При младите това е особено ярко изразено. Те просто почват да подражават на своите кумири – без стеснение, без да се замислят дори. Така се заражда вълни и течения. . . Битълси, подражатели на модата а ла Бони и Клайд, дори наркоманията и престъпността стават мода.

Разбира се, у нас има други примери за подражание. Това са борците за народна свобода, нашите славни граничари, хората на науката и изкуството, големите български спортисти. . .

Но представят ли си достатъчно ясно своята роля в оформянето на съзнанието, на мирогледа, на характера у своите многобройни обожатели нашите първи спортисти? Могат ли те да бъдат цялостен обект за подражание? Има примери, които ни карат да погледнем внимателно на този въпрос.

Много ми харесваше играта на един волейболист. Той импонираше на всички със своята самоотверженост, хладнокръвие, дух. Неговите могъщи полети над мрежата завършваха с разгромяващи противника удари.

Един ден го гледах заедно с две млади лекарки. След три гейма това момче стана техен кумир и залата напуснахме четирима. Предполагахме, че ни предстои прекрасна вечер. След вечерята моят приятел ни покани в своя дом. И тук той се превърна в самодоволен хаджия, разказващ за своите подвизи и покупки по време на пътешествията. Разтвори гардероба и и покани да надникнем: "Това е от ГФР, обувки си купувам от Италия, този тигър е от Индия, взех го на път за Япония. . ." Увлечен в своето величие, той забрави, че и ние, неговите гости, владеем български език. И изведнаж това момиче, което му харесваше (а и тя го харесваше докато не беше прекрачила прага му), скочи и каза: "А моят китайски папагал още не е вечерял с октоподи от Хонолулу". И побягна. След нея побягнахме и ние. После някак по-слабо се възхищавахме от играта му. Трудно беше да се свикне с мисълта, че такъв прекрасен спортист може да бъде и такъв страшен еснаф. . . А той си играеше все така хубаво. . .

До нас живее десетгодишно момче, което събира спортни значки, марки, пеперуди. Всеки търник му нося новия брой на "Старт", откъдето Ицко внимателно изрязва футболните отбори и ги сортира по континенти. Понякога баща му ни взима с колата си и заедно гледаме мачове. Бяхме и на мача "Локомотив" (Пг) – "Левски-Спартак". Момчето познаваше почти всички играчи, но особено помнеше тези, които играеха с националната фланелка. И ги обичаше. По едно време то звънко и учудено се обърна към нас: "Защо батко Типеца държи чичко Бонев? Защо чичко Бонев блъсна батко Типеца?" Хората около нас се засмяха, но логиката на детето беше желязна. Ние, възрастните, така и не можахме да задоволим любопитството му – защо тези батковци се държат така неприлично. Та нали и двамата скоро щяха да воюват заедно?! За своята родина, за България. . . Колко играчи напуснаха терена осакатени от свои "приятели", от българи. Ако почнем да ги броим, ще излезе, че не португалците или примерно поляците са най-опасните ни противници. Ицко се чудейше – вярно, екипът е друг, едните са на райета, другите сини, но хората нали са едни и същи... ..И наистина – колко малко трябва тези големи футболисти, както учат младите на майсторство, да ги учат и на спортсменство. . .

Познавам една волейболистка, която винаги се отличава със своето невъзмутимо поведение и някакво особено достойнство. Веднъж споделих това с нейна съотборничка. Тя ме погледна изумено: "Тя ни щипе в игрището и ни ругае, когато не ѝ подаваме". Сега пък изумен бях аз. Та тя беше и толкова възпитана, и с такъв такт в живота. . .

Но, изглежда, че спортната борба си има своите особености. Даже между съекипници в огъня на борбата могат да се получат остри свади, да полетят горчиви упреци. Особено тежко е, когато тези отношения се провокират от състезател, който влага умисъл в това: "Вижте кой е виновен – аз правя всичко възможно, но моите колеги не струват нищо..."

И за още по-ярко доказателство може да ги наругае или да покаже възмущението си с особени жестове. . . При по-спокойна атмосфера такива хора може би действуват по-прикрито. Но на терена те сякаш се забравят. А са едни и същи. . .

И тук е ролята и мястото на колектива – начинаещ или майстор от международна класа – все едно! В колектива трябва да се държиш прилично. Иначе след теб ще излязат десетки арогантни, непоносими за отбора спортисти.

И смешно, и печално е да видиш как няколко здравеняци, които могат да се борят дори с мечка, се тръшнат на земята и започват да си скубят косите. Или се втурнат като обидени гимназистки да молят съдията да отмени решението си. Или се превиват пет минути като настъпени червеи, за да изпросят наказателен удар.

Нима такава "просия" не е обида за целия отбор? Не зная как такива личности се държат в семейството си, как ги уважават там, където работят. Не зная как имат наглостта на терена да бъдат едни, а в живота – съвсем други (защото сигурно е, че ако се тръшнат на пода да молят началника си за нещо, ще го изпратят в психиатрията). Но зная едно: примерът, който дават на следващите ги поколения спортисти, е и грозен, и лош. Лош, защото убива нещо много важно – чувството за собствено достойнство.

Лошото е, че понякога и съдиите дават повод за оплакване. Вече няколко пъти ставаше дума за слабото съдийство по волейболните мачове. И дойде време, когато от "нормалните" спорове и реплики между съдии и играчи се стигна до уникален случай. Едно момче се покачи по стълбичката и удари съдията.

В своята спортна биография този състезател до този момент нямаше нито едно тъмно петно. Току-що се бе изпълнила и мечтата му – беше включен в националния отбор. И ето че дълбокото разочарование от човека, който съди и тъкмо затова трябва да бъде много акуратен в тази си работа, го извади от равновесие. Младите хора имат много изострено чувство за справедливост, техните реакции още не са затулени от дебелата предпазна кожа, с която годините и опитът покриват човека. Възрастните умеят да консумират неправдата и да се примиряват с нея, но младите се възмущават от горчивината ѝ и са готови дори на такова спортно самоубийство. Разбира се, това не е начинът за намиране на правдата. И не би трябвало прекрасният спортист и побойникът да са едно и също, не е редно да е така. Но за това трябва да се отстраняват внимателно и причините за тези ексцесии. Случаят ядва да ни подскаже, че искайки нашите спортисти да са хубав пример, трябва старателно и ревностно да отстраняваме всички причини, които могат да ги извадят от равновесие, да ги превърнат от едни хора в други.

Примери могат да се намерят още много. И поуките, и размислите, към които ще ни насочват те, ще бъдат едни и същи. Когато нашата партия поиска от физкултурното движение да създаде цялостни, хармонично развити личности, тази повеля без съмнение бе дълбоко премислена, бе необходима. Лошо е, ако един шампион след чудесен мач прекара вечерта в някой бар. Не само защото ще понижи спортната си форма, а защото неговият спортен пример така става нож с две остриета. Хиляди младежи ще погубят своя талант, защото ще бъдат сигурни, че щом Х или У живеят така, и те ще могат да живеят така. Други хиляди възприемат само по-лесното – страстта към алкохола и празния живот.

Не, големите спортисти нямат право да бъдат добри и лоши. Те трябва да са изтъкани макар и това да е много трудно) единствено от положителни черти. И дълг на обществото, на Комсомола, на треньори и ръководители е непримиримост, работа за все по-голямо приближаване към идеалите на нашето общество – високите трудови и спортни постижения да се съчетават с ярки комунистически добродетели.

Климент АСЕНОВ

ШАМПИОНИТЕ ОТГОВАРЯТ

"Уважаема редакция,

Занимавам се с лека атлетика и плуване, играя футбол, но с особено удоволствие наблюдавам състезанията по модерен петобой, където ме привлича също ездата и стрелбата. Възхищавам се от мъжеството на тези спортисти и от умението, което проявяват в пет различни дисциплини. Искам да тренирам модерен петобой и ще ви бъда много благодарен, ако чрез "Старт" някой от нашите най-добри състезатели ми отговори какви качества са необходими, за да се занимавам с този спорт да стана добър състезател... "

Красимир ПЪРВАНОВ, ученик от София

С писмото запознахме републиканския шампион по модерен петобой Велко БРАТАНОВ, който с искрита радост отговаря на Красимир и на всички, които обичат неговия спорт и желаят да се занимават с него:

– Преди всичко е нужна голяма любов към спорта. Трябва да обикнете модерния петобой много силно, както се казва – за цял живот. Защото както във всички спортове, така и в петобоя радостта и удовлетворението идват с успехите и победите. А те не идват бързо... Един състезател по модерен петобой се изгражда в продължение на много години. Примерът в това отношение на двамата най-големи петобойци на всички времена Игор Новиков (СССР) и Андраш Балчо (Унг) е показателен. Четири пъти световен шампион, най-силен между силните, Новиков се раздели със спорта, като не успя да стане олимпийски шампион. Балчо 5 пъти печели световната титла и едва в края на своята спортна кариера, на 35-годишна възраст, в Мюнхен се изкачи на олимпийския пиедестал.

Красноречиви са думите на Балчо, изречени при получаване на сребърния олимпийски медал в Мексико: "Среброто стимулира за още по-трезва оценка и утвърждаване на опита, а за златото още трябва още да се учи!..." А беше вече на 30 години. Ако не е тази безгранична любов към петобоя, едва ли бихме понесли множеството несполуки, които крие всяко състезание, едва ли бихме започвали отново, още по-упорито и всеотдайно тренировките.

Петобоецът трябва да бъде всестранно развит. Ездата, плуването и кроса, стрелбата и фехтовката изискват широк диапазон от физически качества и интелект, събрани в едно цяло, както петте пръста на ръката образуват железния юмрук.

Усъвършенстването на техническите елементи на петте спорта (всеки по отделно твърде сложен) изисква голяма трудолюбие и воля, за да бъдете еднакво силен в петте дисциплини. Защото с една-две силни дисциплини вече не може да се разчита на успех. Не случайно наричат "кавалери на рицарските добродетели" носителите на петте качества, плюс ... рицарство. "Рицарството" – това е честната спортсменска борба, помощта на другаря и съперника, необходима във всеки спорт, но която в неписаните етични закони на модерния петобой има изключителна стойност.

Едно състезание по модерен петобой изисква голяма психическа устойчивост, бърза реакция и различна психическа нагласа всеки ден към различните коне, към съответните съперници. А тя се добива с опита. За да се занимавате с модерен петобой и да се състезавате успешно, трябва да не се плашите от трудностите, да не се отчайвате от първите несполуки. Петобоят е спорт на истинските мъже, на силните характери...

Старт
СПОРТИСТ
НАРОДНА МЛАДЕЖ
НА ТРИВЕКОВИЕТО

НЕДЕЛЧО КОЛЕВ

ЕДНА ДЪЛГА И БЛАГОДАТНА ТЕМА

На 19 септември 1973 година, когато постави на световното първенство в Хавана два-та световни рекорда, описани от всички присъствуващи журналисти и специалисти като фантастични, Неделчо Колев беше на 20 години, 5 месеца и 23 дни. Фантастично беше не само това, че той, най-младият участник в първенството, постигна и най-качествения резултат. Фантастично беше и не само това, че един атлет, тежък 73,650 кг (беше най-лек сред всички състезатели в категорията до 75 кг), вдига огромната тежест 190 кг. (Постави световен рекорд и в двубоя – 337,5 кг). Фантастичен беше начинът, по който той правеше това – с една "супертехника", както я нарече спортният коментатор на Пренса латина. Фантастичен беше целият спектакъл, при който 11 хиляди зрители в "Сюдад депортива" видяха атлета на бъдещето. Неделчо Колев порази тези пламтящи от спортна страст кубинци не само със силата си, но и с онези великолепни естетични форми, в които беше излята тази сила. Не, той не е атлет с набъбнали като пълнеши мускули, търкалящи се като бирено буре по подиума. Това е безвъзвратно отиващият си лик на щангиста от миналото. Бъдещето – това е финалната и експлозивна мускулатура – модел Неделчо Колев, 1973.

Модният център на тази мускулатура, конструирана за световни рекорди, се намира в "Диана" и главният майстор тук е героят на социалистическия труд Иван Абаджиев.

Но не само той е ваятелят на тези български артисти на тежкоатлетическия подиум, които дадоха много теми на световната журналистика и създадоха много приятни вълнения на обичащите професията си фоторепортери. Към нашия национален отбор днес се стичат богатите на таланти струи от центровете в Асеновград, Бургас, ЦСКА "Септемврийско знаме". . .

Неделчо Колев, който преди няколко дни получи и офицерско звание, тръгна към своите световни рекорди именно от редовете на юношеската школа на ЦСКА "Септемврийско знаме". Започна като типичен "антищангист" – беше слаб, малък, сякаш безперспективен. Но имали са добро око и Александър Иванов, и Здравко Коев, и Ангел Акрабов – треньорите на армейските щангисти, които работеха с него, за да го задържат, да го преведат през няколко категории, да му помогнат да порасне и се развие, да го направят атлет. После в интерната "Олимпийски надежди" Иван Абаджиев довърши благородното дело. . .

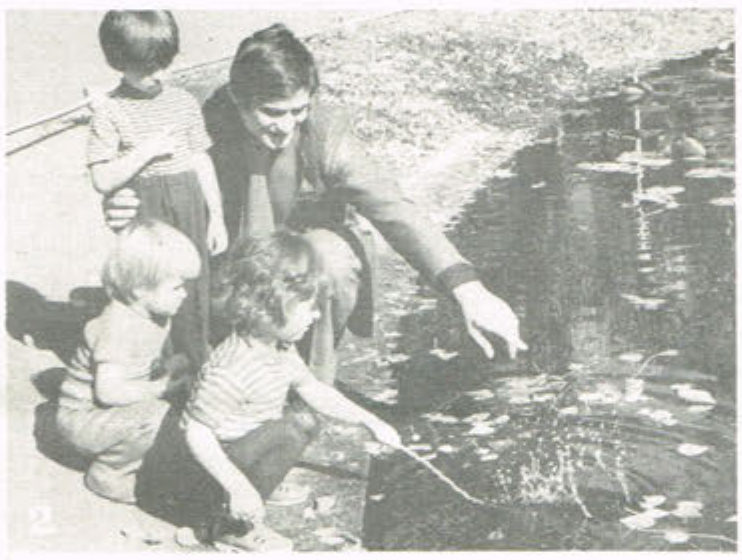
Довърши? Не, Неделчо Колев не е финална тема. След няколко години възторзите, които бликат от тези редове, сигурно ще бъдат малко смешни. Смешни в сравнение с новите постижения, които ще съпътствуват спортната биография на този удивителен спортист. Неделчо Колев е една дълга и благодатна тема на бъдещето. И в това сме убедени напълно всички, които го видяхме на 19 септември 1973 г в столицата на социалистическа Куба.

Всички, които бяхме на световното първенство в Куба, напуснахме тази свободна страна на Америка с препълнени от впечатления сърца. Джобовете на нашите спортисти бяха пълни с медали, а в моя джоб живееха на тясно, както сега е модерно в големите градове, пет червени бележника, изпълнени с биографията на Куба и на отбора ни по вдигане на тежести. Две седмици – тези две биографии, макар това и да не е най-точната дума, вървяха, течаха заедно.

– Защо всички ние се влюбихме в Неделчо Колев? – говореше нашата преводачка Мабел Сантос, момиче, което умееше да танцува като планък и умееше да пее "Подмосковние вечера" с такава славянска мечтателност, сякаш се беше раждала два пъти – веднъж под тревожния зной на палмовите гори и втори път край пеещите под напора на ледения вятър белостволи брези.

– Влюбихме се, защото той и Куба са едно и също. Той е млад като нашата революция и силен като сърцата ни – устремени към свободата. Когато го гледах как надвива тези ужасни 190 кг, сякаш чувах думите на Хосе Марти: "Да бъдат смирени слабите, силните напред!" Тези думи като че са казани и за Чо. . .

Чо? Това късо интимно обръщение значи много. Ако в Куба те наричат с цялото име и слагат всичките ти титли отпред – не се радвайте много. И обратно – ако те посрещнат простичко и сърдечно, ако чуеш името си, а не някаква студена фамилия – това значи, че ти си вече цял в сърцето на новия си приятел.

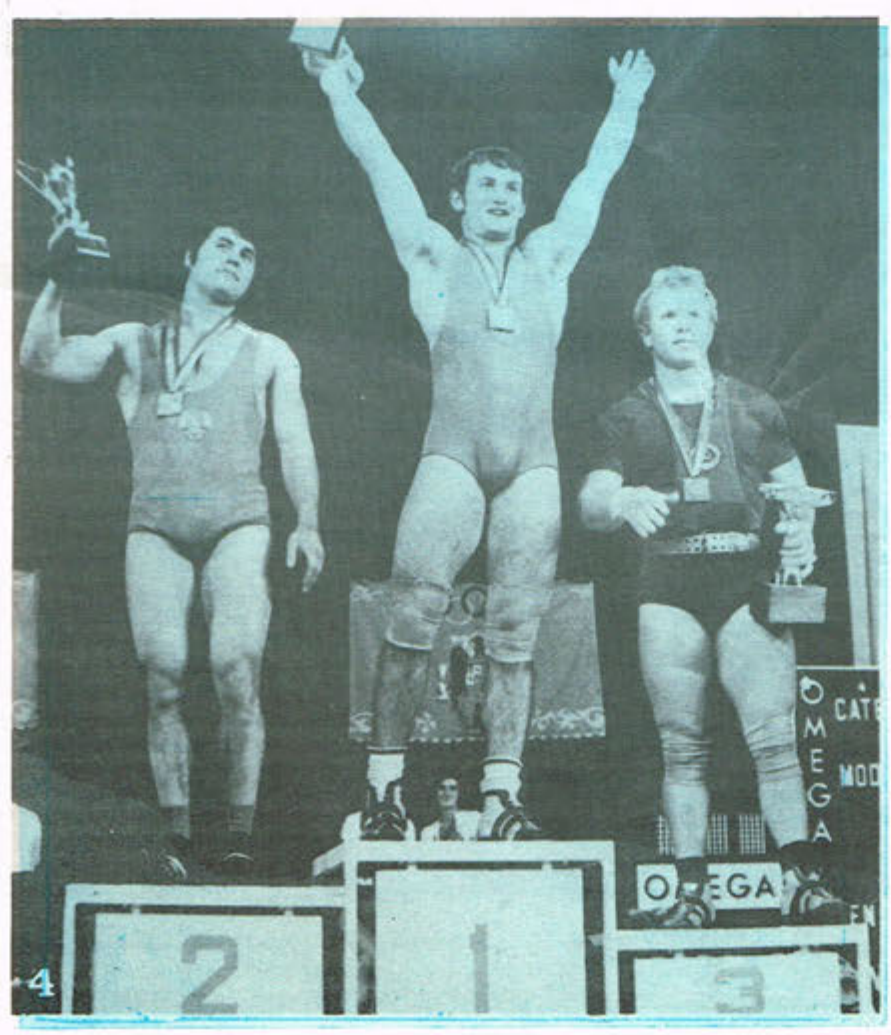

1 МНОГО ОТ ТАЙНИТЕ НА ЩАНГАТА БЯХА РАЗКРИТИ С ТРЕНЬОРА МУ ОТ ЦСКА "СЕПТ. ЗНАМЕ" АНГЕЛ АКРАБОВ

2 НАЙ-МЛАДИЯТ СВЕТОВЕН ШАМПИОН С НАЙ-МЛАДИТЕ СИ ПОЧИТАТЕЛИ

3 ОЩЕ ЕДНО УСИЛИЕ И ГРАНИЦАТА НА ЧОВЕШКИТЕ ВЪЗМОЖНОСТИ ЩЕ СТАНЕ ПО-ВИСОКА...

4 ПЪРВИЯТ УСПЕХ НА НЕДЕЛЧО КОЛЕВ БЕШЕ ПОБЕДАТА НА ЕВРОПЕЙСКИЯ ШАМПИОНАТ В МАДРИД.

Така мило и сърдечно те наричат своите ръководители. Фидел. Директорката на Националния институт по жилищно строителство сеньора Пастора Нуньес е Пасторита, легендарният Че Гевара е само Че. . . Ето че и нашият Неделчо Колев, наричан от приятелите си в България Дечо, тук стана само Чо. . .

Освен външната красота, силата и някаква близост до хората, с които се отличава Неделчо Колев на спортния подиум, този еретик, съкрушил така решително догмите на старите рекорди, има още много великолепни черти. Една от тях е хуманната, непорочна психика. Той вижда в спорта не средство за придобиване на повече блага и слава. Той вижда себе си и спорта като една предна позиция на хората. Един пионер, тръгнал към непознати страни. . . Така както инженерите усъвършенствуват могъщите машини на бъдещето, така и Неделчо Колев влага своите амбиции и познания за усъвършенстването на нещо много важно – човешкото тяло. Човечеството, покорило колосални скорости и енергии, се замисля вече и за тази крехка обвивка на всесилния мозък. Зер позанемарихме я в този бясно препускащ технически век. . . И за да не си отмъсти някога природата за това пренебрежение, спортистите ни показват пътя към самоусъвършенстването. Идва време, когато техният опит ще се мери с цената на. . . не на златото, а на нещо много по-важно – на здравето и дълголетието.

Узнах много за Дечо, когато към нас (или по право към Неделчо, както се и досещате) се беше прилепила ослепителната представителка спортния вестник на Ямайка Ме цедес Родригес. Тя се интересува колко и какви магазини има господ световният рекордьор или майсторството му и с какви парфю предпочита своите обожател "Маняна", както я наричахме в пр центъра, защото на всички опити по-тесни контакти тя все п отвръщаше твърдо "манян ("утре"), бе потресена от това, Неделчо даже и не мислеше да се о казва от спорта в зенита на слав ма си, за да отиде да играе в нях филм. Неделчо просто щеше да готви все така упорито, все с мо адски труд и за Монреал'1976, къ то най-голямото му желание бе отново да чуе българския химн, станал на олимпийската стълбич Монреал е толкова далече! "Манян Мерцедес изведнъж се разпали:

– Вие, комунистите, сте ужас хора – произнасяше го със свои горящи зеници. – Вие дадохте ве толкова много за своята роди Нима никога не мислите за себе с Ако аз бях като Вас, о, бих се прос ла така скъпо, много скъпо на ки то. . .

Стотвърде много "кубински при ри" разказах за Неделчо Кол Разбира се, можеше да намерят и български еквивален Но не е ли все едно, когато говор за огромните социални достижен на нашето общество, къде точно ставали събитията? В Куба, СС или България? Една вечер, настане удобно пред телевизора на "ка паньеро Пепе", както наричат в ба българския треньор по футбол тър Петров, гледахме с Неделчо лев съветска пиеса. На финала гл ният герой, алпинистът Крас говореше: "Знаете ли какво е въ то на алпинистите? Вървят силн смели хора към покритите с веч снегове и ледове върхове. Вървят опасни, необходени от никого пъ ки. Вървят във верига. И всички свързани. Случва се някой да се по хлъзне и да полети в пропастта к сигурна гибел. Но не! Въжето, с кое са свързани всички, ще го удържи. К общи усилия другарите ще изтеглят нагоре. . ."

В Куба, страна, разположена един хвърлей до най-силната капит листическа държава, се чувствува най-силно и осезателно гранитни устои на този братски социа стически строй, в който всички н вървим напред. В това ни увери и лата многохилядна зала, коя поздрави рекордите на Неделчо К лев така, както би поздрави успеха на най-симпатичния си съна дник. И аз бях очарован от вика едно кубинче, което тичаше к майка си – разпоредителка на вхо на залата, и крещеше:

– Мамо, нашият Чо постави свет вен рекорд. . .

Климент ВЕЛИЧК
Снимки: Георги ДОЙЧИН

ЗВЕЗДНИ МИГ

Спортът това е един безкраен източник на звездни мигове. Помнят се цял живот. Победи, поражения и пак победи. Мигове, които ти казват: "Силен си! Можеш! Това си ти, какъвто искаш да бъдеш!"

Те идват при пълна концентрация на събираното от години, като избухване на натрупваното по един дълъг път, изпълнен с труд, с търсене.

Всички големи спортисти, с които сме разговаряли, са поставяли над всичко момента, в който се изкачват на почетната стълбичка, момента, в който виждат да се издига българското знаме, момента, в който препълнени зали и стадиони по цял свят стават на крака, за да чуят българския химн. Разбираме ги добре, защото това са мигове, които и ние всички помним.

Докъде стигат човешките възможности? Вестниците дълго тръбят за всеки световен рекорд. Светът отбелязва лаконично, с една дума: "ФАНТАСТИЧНО", когато дойдат такива рекорди като този на Бимън – 8,90, като този на Недялко Колев – 190. Това са рекордите, които стоят като връх години наред, атакувани от стотици спортисти. Това са звездни мигове на спорта, които вълнуват всички!

И все пак всеки спортист, независимо на кое стъпало точно е стигнал, си има свой, собствен звезден миг. Своя мъничка свещена територия в спомените, към която се връща десетки, стотици пъти.

Разказваме ви за няколко случая, които наши известни спортисти си спомниха. За техните звездни мигове, които ни обясняват защо спортистите се подлагат на спартански режим, защо в дните на състезанието забравят всичко с изключение на една дума: победа. Понякога си спомнят и за поражения. Но когато се черпи такъв огромен запас от енергия тъкмо от миговете на поражение, това доказва още по-ярко, че силата на спорта е безгранична.

ПОМНЯ ВСЕ

Седяха един до друг в съб ЦСКА "Септемврийско знаме" Салников. Двама участници в полуфинален мач на олимпи Мелбърн, когато 85 минути ха „носители" на златните м то треньорът на ЦСКА се в среща, Салников го прекъсна:

– За теб е много тежко да В този мач българите иг гледахме. Пет минути преди ха с 1:0. . . Като на хокейно се бяха струпали пред Яшин, ше чудеса. Но един случаен топката в полето им, къде Манолов и Стрелцов. Наши пое топката, дори, струва Манолов с лакет и отправи вратата. Топката бавно, съ отърколи и едва влезе вътр това дойде още един лек гол топката просто от ръцете и ние отидохме на фина играеше там от нашите два ше шампион.

МАНОЛ МАНОЛОВ ПОМНИ МНОГ МИГОВЕ" В СВОИТЕ МАЧОВЕ. ТОЙ ТРЕНЬОР, ЧЕ ТЕЗИ, КОИТО СЕГА И ДА БЪДАТ ГОТОВИ ЗА ТЯХ.

ТОГАВА ПОВЯРВАХМЕ

МАКАР И ОТЛИЧЕН РЕАЛИЗАТОР, АЛЕКСАНДЪР АЛЕКСАНДРОВ НАМИРА ЩАСТИЕ И В ТЕЗИ МОМЕНТИ, КОГАТО Е УСПЯЛ ДА ПОМОГНЕ ДРУГИМУ ДА НАПРАВИ ГОЛ – В ИМЕТО НА ОБЩАТА ЦЕЛ.

АЛЕКСАНДЪР АЛЕКСАНДРОВ - Шурата, един от най-големите български хандбалисти, сме запомнили от един мач, последния от едно републиканско първенство, когато отборът му трябваше да стане републикански шампион. Игра с контузен крак, забравил болките, без да забелязва, че куца. Едва когато другарите му вече се поздравяваха с шампионската титла, Шурата рухна. Питахме го след това защо игра, не можеха ли без него, а той каза, че когато един отбор тръгва на такава битка, трябва да знае, че всеки боец е на мястото си, за да има дух. . .

Сега, десетина години след онзи мач, когато искахме да разберем кой миг най-често си спомня, мислехме, че Шурата ще разкаже за онзи ден. Но той си спомни друго. . .

"Това беше един турнир, който няма да бъде отбелязан в историята на хандбала, но ще остане в "личната история" на десетина души като един от най-силните спомени. Бяхме поканени във Франция на празника на вестник "Юманите". В 14 дни 12 мача и 12 победи. Тогава отборът на "Локомотив" повярва, че може да побеждава. Това, което аз ще запомня за цял живот, е последният ден на този турнир. Не зная как французите бяха успели да ни убедят да играем в две срещи последователно – първата с някакъв треторазреден отбор и втората с лидера на Франция. Не зная и как ние сме се съгласили. Може би, увлечени от победите, нашите ръководители са казали "да", преди да се замислят. . .

Първият мач беше изключително тежък. Не, не беше трудна победата, а играта срещу крайно твърди, неподготвени и явно в зората на тази игра хандбалисти. Прибрахме се в съблекалната съвсем без сили и се строполихме на пейките като подкосени. Никой не смееше дори да ни попита дали ще играем в следващия мач. Публиката чакаше. Някой каза: "Трябва да им се каже, че ние не можем да играем. Да не мислят, че ще излезем отново?" Обадиха се всички: "Това остава!". . "Да не сме от желязо". . . "Ами! Втори мач! Да не сме луди!". . . После утихнахме. Минаха още пет минути. Всички мълчахме. Минаха още пет. Тогава се чу съдийският сигнал и изведнъж всички до един, без някой да е казал и една дума, тръгнахме към игрището! Не си спомням друг такъв мач през четиринадесетте години, в които играя хандбал. Играехме като на жарава. Бързо, отривисто, всеотдайно и изглежда, красиво, защото френската публика, която може да оцени това, ни аплодираше доста горещо, въпреки че побеждавахме техния първенец.

За мене тази победа има и един друг съвсем личен момент. Дотогава може би не съзнавах, че човек може да изпита огромно задоволство не само от своята игра, но и от играта на съотборниците си.

Някога мислех, че върховно удоволствие е да почувствуваш топката в мрежата, когато ти си я запратил там, когато си чул "Браво, Шура". След този мач равно на това удоволствие е да подам топката на Реми, да го видя как вкарва гол, как след това му святка щастливо очите, да направя някоя хитра комбинация с Венци, без да се интересувам кой от двама ни точно е отбелязал гола. Моят треньор казва, че точно това е да си вече зрял играч. Ако е прав, то аз "узрях" именно в този мач. А мисля, че узря и отборът. Тогава почувствувахме увереност в силите си. На републиканското първенство, което последва, станахме шампиони с 33 победи и само една равна среща. . .

КОЛКО МИГОВЕ НА МЪКА И РАДОСТ КРИЕ ВСЕКИ МАЧ.

ВИНАГИ

– За мен футболът е низ от горестни и радостни преживявания. Всеки мач, всяка тренировка ми носи такива моменти. Естествено стремя се по-бързо да забравя мъката, причинена ми от слаба игра, от загуба. Мога ли да градирам преживяванията си в различните срещи? Естествено е, когато съм в националния отбор и побеждаваме противниците си, да бъда щастлив. Но нима по-малко щастие ми носят успешни любимия ми тим "Л mak!?

За мен всяка поб вана срещу силен прот голяма морална цена. С гато самият аз съм доп да могат моите съот нашите привърженици мат радостта от доб от победата.

И наистина не се ли дават тези кратки Добромир Жечев от т показва на терена? Ним футболистът, който ви възхищавал със своята ност, с това, че умее д раздава на терена. наблюдаваме от три можем да не признаем, всеки миг е горест или р

ОВЕ

І МОМЕНТ ОТ ТОЗИ МАЧ

...ната на
...нолов и
...атичния
... игри в
...ите бя-
... И кога-
...ъм тази

...зваш. . .
... а ние
...те воде-
...е всички
...о върше-
...изпрати
...ха само
...падател
...измести
...дар към
...бавно се
...ол! След
...радняха
...таря им
...който
..., става-

...ЕЗДНИ
КАТО
...РЯБВА

Манолов слушаше внимателно разказа:

– Да, този мач никога няма да забравя. Помня всеки момент от него – той ми донесе толкова много радост и толкова много мъка. . . . Ние играехме чудесно. . . Всички предварително ни сочеха за фаворити, никой не се съмняваше, че ще бъдем олимпийски шампиони. Срещу най-силния ни противник – тима на СССР, в който играеха цяло съзвездие – Яшин, В.Иванов, Стрелцов, Салников, Татушин, Нето, Аганков, Тишченко, Башашкин, ние направихме силен мач, може би най-силния си. Вървеше ни играта срещу отличните ни противници и това сякаш ни опияни. Бяхме забравили, че трябва да мислим за нашата врата, че могат да изравнят, та дори и да ни победят.

Бяхме тръгнали в атака – като кавалерия, и нейната атака не се спира! И последваха тези два гола, които ни дадоха горчивия урок, че в спорта никой не бива да бъде сигурен. Особено когато има срещу себе си такива противници като съветските футболисти. . . Радостта от красивата ни игра и от победата се смени с тежка мъка.

. . И ако завиждах на съветските ни другари, то не бе за златните медали, а за радостта им – в този мач, останали с 10 души, те успяха да вземат една изключителна победа.

В СЪРЦЕТО НА СПОРТИСТА

Капитанката на националния ни отбор по художествена гимнастика Румяна Стефанова трудно може да изброи радостните дни, които ѝ е донесъл спортът, както и дните на огорчението. При това тя не се е срещала никога с поражението. Огорченията са идвали понякога при един бронзов медал, за който други биха скачали до тавана, понякога от една-две десети по-ниска оценка просто така, защото е именно Румяна Стефанова, а не някоя друга. . . При тези спортове, в които победителят може да бъде излъчен до голяма степен от някое съдийско "харесва ми - не ми харесва", все има някой незаслужено ощетен, някой незаслужено поощрен. . . Своеобразен рекорд в това отношение държи капитанката. Никой не може да обясни защо нито веднъж тя не е била между незаслужено поощрените. Но поне едно знае Румяна с пълна сигурност – няма нито една съмнителна победа! За всеки медал е воювала. Получавала го е само при явно превъзходство. . .

Кой момент е развълнувал най-много капитанката на прославения отбор по художествена гимнастика? Дали онзи ден, когато е станала републиканска шампионка за първи път? Или може би когато стана шампионка на фестивала, като победи цяло съзвездие от силни гимнастички – Карпухина, Середа, Гигова, Робева, Филипова. . . Всички се бяха устремили към тази титла и над всички застана Румяна.

КАПИТАНКАТА НА БЪЛГАРСКИЯ ОТБОР ПО ХУДОЖЕСТВЕНА ГИМНАСТИКА – ГОЛЕМИЯТ БОЕЦ РУМЯНА СТЕФАНОВА – Е НАЙ-РАЗВЪЛНУВАНА, КОГАТО С ИГРАТА СИ УСПЕЕ ДА РАЗВЪЛНУВА И ПОКОРИ ЗРИТЕЛИТЕ.

Румяна се смее малко горчиво при това изреждане.

– Ще ви разочаровам ли, ако кажа, че това е един момент, който няма никакво отношение към историята на художествената гимнастика, към победите, за които се пише на първите страници на вестниците. Вие сигурно си спомняте, когато на световното първенство във Варна публиката спря състезанието за 25 минути поради това, че бях получила оценка 9,55. Когато по-късно ми е било за нещо тежко, винаги съм се връщала към онзи момент. Към онази възторжена, възмутена, сърдечна, топла зала, която искаше справедливост. Чувствувах се закрилена, въпреки че знаех, че съдийките няма да си променят оценката. Чувствувах се у дома си. Не само защото съм си от Варна и това беше варненска публика, която не искаше да ощетяват едно варненско момиче. Така защищава семейството всеки свой член, когато види, че отнякъде е застрашен. Публиката не даваше на съдийките да продължат. Притова спираше ги само с ръкопляскане. Никакво свирене, нищо, от което могат да се оплачат. Извиквааха ме на подиума и аз излизах разтреперана от вълнение, стиснала зъби да не се разплача пред всички, да не видят сълзите ми. Въпреки че в този момент се чувствувах точно препълнена със сълзи. И все пак никоя победа не ме е правила толкова щастлива, колкото тази зала, която ръкопляскаше и скандираше. Децата бяха разпънали транспаранти: "За Руми няма думи". Наивно и по детски мило, но се чувствувах трогната и аз самата като дете. В протоколите е записано: Румяна Стефанова с бронзов медал от многобоя на световното първенство във Варна. Какво може да каже един протокол. Какво може да каже един медал. Най-вълнуващото обикновено си остава в сърцето на спортиста, не в протоколите. . .

...гри на
...-Спар-

...извою-
...k, има
...но ко-
...съл, за
...ици и
... изпи-
... игра,

...ържк-
...и на
...което
...е той
... ни е
...тдай-
...да се
...по го
...ие, не
... него
...л-

ВЕЛИК КАПСЪЗОВ С ЖЕЛАНИЕ ПОМАГА НА СТЕФАН ЗОЕВ, ЗАЩОТО ИСКРЕНО ИСКА НАШИЯТ ГОЛЯМ ГИМНАСТИК ДА ИЗПИТА НЕЗАБРАВИМИТЕ ИЗЖИВЯВАНИЯ НА ГОЛЯМАТА ПОБЕДА.

Страницата е подготвена от Маргарита РАНГЕЛОВА и Борис КОВАЧЕВ

Снимки: Петър СПАСОВ, Димитър МИХАЙЛОВ, Емил МАНДЖАРОВ и Янко ГЪРОВ

ЩЯХ ДА СТЪПЯ НА ТАВАНА

На олимпийските игри в Рим, където спечелих бронзов медал на халки, преживях мигове, които не мога да сравня с нищо през цялата ми спортна кариера, през целия ми живот – разказа *Велик Капсъзов*. – На халки за изненада на нашите и чужди специалисти се класирах за шампионата. Едва ли някой смяташе, че ще мога да постигна повече от шестото място, та на състезанията с мен не остана нито един българин, с изключение на съдията Нено Мирчев. Аз също не се надявах на нещо повече – донесох извънредна точка за нас – стига ми. Но вечерта преди състезанията, въпреки че си легнах много рано, не мигнах нито минута. Направих си сметка, че моите конкуренти ме превишават в много неща, но че и аз имам преимущество – по-добър отскок и при избиване в стойка при мен халките не трепереха. Реших, че ако успея да направя това и взема една или две десети повече – мога да отида и по-напред. И като ми хрумна тая мисъл, която премина след това в увереност – часовете спряха. Затварям очи, стискам ги – а виждам залата, виждам моите противници, чувам публиката. Унасям се и започвам да играя моето съчетание. . . Правя салтата и. . . се събуждам от скърцането на кревата – краката ми са опрели в таблата – приземил съм се. Стотици пъти играх моето съчетание в тази кошмарна нощ, докато дойде утрото. . .

Два часа чаках моя ред, загрявах и от напрежение "свалих" два килограма и половина. След това се строихме – вижте какви светила на гимнастиката вървяха пред мен – Азарян, Шахлин, Титов, Онс, Айхара. .

Застанах под халките, а няма кой да ме повдигне – българи в залата нямаше. Чудех се какво да правя, когато две внимателни и силни ръце ми помогнаха – това бе съветският треньор Мишаков. Почувствувах се спокоен – не си сам, Велик! Започнах уверено! – Само от едно се страхувах – да не пропусна момента за двойното задно салто. Времето сякаш отново спря – елемент след елемент – при заден вертеж не се клатят халките, в стойка избивам отново – и отново халките са неподвижни. . . Виждам дори и как потта капе от мен и попива долу. . . След това излитам във въздуха – двойното салто. То трае десети от секундата. Но през тези десети щяха да побелеят косите ми. При въртенето сбърках тавана с пода – те бяха в един цвят. Къде да се приземявам – бях готов да разгъвам за приземяване на тавана, когато просто интуитивно се спрях – и вече бях на пода – стъпих с малка крачка. След като обявиха оценката ми – видях смут в погледа на Онс. Той игра след мен, но разколебан и не успя. . . Моят бронзов медал донесе емоции и на организаторите. Те не бяха предвидили българско знаме за награждаването – и церемонията се забави. . .

Като си спомням за тази олимпиада, си мисля, че много важно е човек да вярва в силите си. Оно, който вземаше по няколко медала от олимпиада, се разстрои от моя успех и не успя да се изяви както трябва. Струва ми се, че от подобна "болест" страда и нашият отличен гимнастик Стефан Зоев, които ще може много повече, ако добие вяра в силите си.

СЯКАШ БЕШЕ ВЧЕРА

Вече не си спомням всички онези изпълнени с напрежение и радост мигове, когато нашият баскетболен отбор на "Славия" вървеше по трудния път към извоюване на купата на баскетболните шампионки, подарена от вестник "Народен спорт". Но сякаш беше вчера – така добре пазя в сърцето си онзи миг в Москва, когато като капитанка на славистките хванах в ръцете си купата – вълнува се зми Дора Василева.

Беше 1958 година. Отличният ни тим бе победил в София с голяма разлика другите претендентки – московските динамовки. От София ни изпратиха като победителки, но ни предстоеше много тежък мач – съветските баскетболистки също бяха решили да завоюват купата. Освен това една от основните ни състезателки – Елена Господинова, бе с гипсиран пръст и можеше да ни помогне само от пейката. . .

Обикновено си спомням перипетиите на всеки голям мач. Но от тази среща не мога да възпроизведа нищо. Играех като в мъгла – толкова много се бях сковала от голямата и близка цел да станем първите притежателки на купата. . .

Победиха ни с малка разлика и в крайна сметка аз получих купата – награда за усилията на целия ни сплотен отбор. . . След това в съблекалнята станах свидетелка на нещо чудно – всички момичета плачеха.

Разбрах, че те – моите приятелки и съотборнички, също не са могли да си представят, че ще се върнат в България без голямата награда. Нервното напрежение бе толкова голямо, че дори и голямата радост не ни предпази от сълзите. . . Чувствувах се безкрайно щастлива, че съм имала добрия шанс да попадна в един отбор с такива прекрасни баскетболистки и приятелки. Искаше ми се да ги прегърна всичките

– Райна Рангелова, Ваня Войнова, Блажка Ченгелиева, Дора Дамянова, Таня Тодорова, Дора Смедовска и Веса Дупчева, и да им кажа по нещо много хубаво, но вълнението бе сковало устата ми. . .

И сега, когато понякога ми е тежко, винаги си спомням за този момент на ликуване, за този щастлив миг от моя живот. Дори и само заради него съм благодарна на спорта.

ДОРА ВАСИЛЕВА – ЕДНА ОТ ГОЛЕМИТЕ ЗВЕЗДИ НА СВЕТОВНИЯ БАСКЕТБОЛ, КАПИТАНКАТА, КОЯТО ПЪРВА В ЕВРОПА ПОЕ КУПАТА НА ЕВРОПЕЙСКИТЕ ШАМПИОНКИ.

ВСИЧКО ЗАВИСИ ОТ ИЗПЪЛНЕНИЕТО

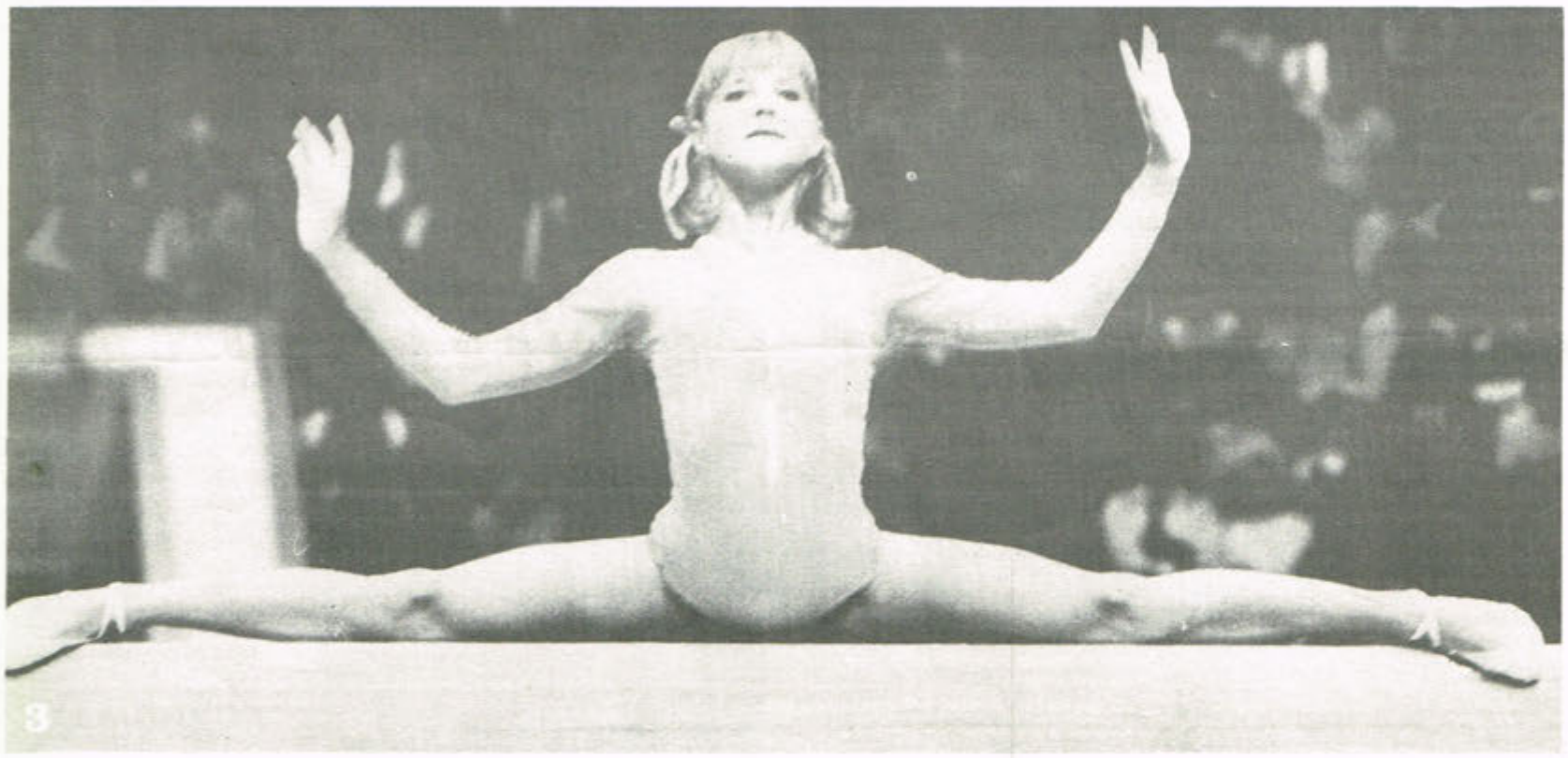

Без да си присвоява гръмки названия (като "царица на спортовете" например), гимнастиката винаги е успявала да привлече много почитатели на олимпиадите. Гимнастическите шампиони дълго се помнят и след като са приключили спортната си кариера. Все още (след толкова години!) се говори за блестящата, царствена Латинина, за изключително точната Чаславска, за онова чудо Кучинска, което изправяше на крака спортните зали... И все пак гимнастическият свят се интересува повече от настоящите звезди. Никога никоя не е предизвиквала толкова спорове като Олга Корбут.

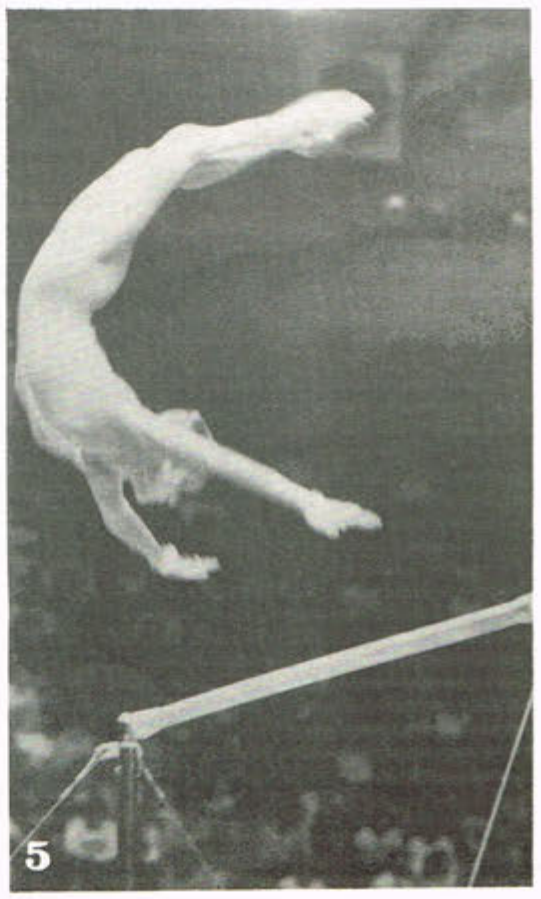
Когато мъжете гимнастици излязат с нов елемент, международната федерация го разглежда, решава дали това е развитие на гимнастиката, дали ще обогати този спорт, и след това го приема, като дава името на откривателя му. Така следващите поколения гимнастици изпълняват елемент "Диомидов", елемент "Ямашита"... а самите Диомидов и Ямашита се радват на своите последователи... Защо тъкмо елементите "Корбут" предизвикаха такава буря! Та никога никой не е нито забранявал, нито обявявал за задължителни новите елементи. Това, което прави Корбут, е изчистено, прецизно. Не бива да се забравя, че всеки детайл от тези елементи е изработван в продължение на години упорита работа, всичко е разчетено в секунди и милиметри. И ако затаяваме дъх от първия до последния миг, в който играе Корбут, то е, защото действително ни се вижда страшно това, което тя показва на успоредка и греда. Изпълнени в бързо темпо, тези елементи изглеждат почти невероятни. Нашият фоторепортер Емил МАНДЖАРОВ е успял да хване няколко от тези елементи, за да ни покаже как изглежда "с просто око" гимнастиката "Корбут": сн. 2,3,4 и 5. Действително изисква се много смелост, но и много, много труд. Смелостта е поскоро в тренировките, в започването, в търсенето. Затова и всеки детайл е изпълнен прецизно докрай. Снимките са правени на универсиадата в Москва – състезанието, на което Корбут знаеше, че ще я наблюдават под лупа. Не е позирала Олга на нашия фоторепортер. Това са документални снимки от един ден, в който напрежението на малката гимнастичка беше стигнало върхната си точка. И въпреки това тя започваше и завършваше всяко свое упражнение така, както я виждате на сн.1– уверена, щастлива, че на това състезание беше гимнастичка № 1.

Елементите "Корбут" не бива да бъдат нито забранени, нито задължителни. Треньори и гимнастички могат да избират – според възможностите и спецификата на всяка – от богатия арсенал на гимнастиката. И според степента на подготовката! Това не бива да се забравя! Защото тогава не само елементите "Корбут", а които и да са от елементите на големите гимнастички могат да бъдат опасни. Не могат, не бива децата да тръгват направо към това, за което някоя гимнастичка е вложила дългогодишен труд! А освен това гимнастиката може да бъде силна и привлекателна не само във варианта „Корбут". Без тази сложна акробатичност Людмила Туришчева е олимпийска шампионка. С изключителните си изпълнения, с голямата си артистичност, с необикновеното си умение да владее публиката засега именно Туришчева е гимнастичката № 1 поне до Варна...Да не забравяме и Лазакевич, и Саади, и Богданова... всички гимнастички, които ще ни поднесат на световното първенство през 1974 година своето разбиране за гимнастиката, за красотата, всяка различно и с еднакви шансове за първото място. Всичко зависи от изпълнението...

ПАНОРАМА

Състезателите по водни ски от крайморския гр.Дубна ще могат да тренират и през зимата. Под ръководството на заслужилия треньор на РСФСР Юрий Нехаевски в 50-метровия покрит плувен басейн бе монтирано специално устройство, което може да тегли спортистите със скорост до 30 км в час. При тия условия, докато изминат цялата дължина на басейна, скиорите имат възможност да изпълнят 5–6 различни фигури – достатъчно за поддържане на спортната форма. Устройството може да бъде използувано и от начинаещи.

●

В X спортни игри на страните от Британската общност, които ще бъдат открити на 24 януари 1974 г. в Крайстчърч (Нова Зеландия), ще участвуват рекорден брой спортисти – около 2 хиляди от 35 страни. Най-голяма ще бъде делегацията на Австралия – 232 души, а Уганда ще бъде представена само от 1 състезател.

●

За треньор на чехословашките скиори-скачачи отново е назначен известният специалист Зденек Ремша. През десетилетието между 1958 и 1968 г. под негово ръководство ски-скоковете в Чехословакия отбелязаха голям напредък, увенчан със златния олимпийски медал на Иржи Рашка в Гренобъл. След това Ремша бе известно време на работа в Югославия, а сега отново се връща в своята родина, където ще подготвя и юношеския отбор на страната.

●

През август 34-годишният австралиец от ирландски произход Тони Рафърти стартира от Фримантъл, прекоси цяла Австралия и след 74 дена пристигна в Бризбейн. Така той пробяга общо 5932 км и сега претендира за титлата "световен рекордьор". Най-доброто подобно постижение е от 1929 г. и принадлежи на финландеца Йони Сало, пробягал отсечката Ню Йорк – Лос Анжелос (с 32 км по-къса) за 79 дена.

●

Западногерманската федерация по лека атлетика кандидатствува едновременно за домакинството на три големи състезания: европейското първенство през 1978 г., европейското първенство в зала през 1976 г. и Кроса на нациите (неофициалното световно първенство по крос) през 1975 г.

●

При една тренировка на най-добрите австрийски скиори, които вече се готвят на сняг под връх Кицщайнхорн, тежка контузия в гръбначните прешлени получи Давид Цвилинг – втори в състезанията за световната купа през 1973 г. Той падна, след като бе прелетял 40 метра във въздуха, и остана 7 часа в безсъзнание. Въпреки всичко Цвилинг е оптимист и смята, че непредвиденото бездействие, което го очаква през следващите седмици, няма да наруши сериозно подготовката му за новия сезон.

Най-Важен е първият бой

Всяка сутрин, преди още "Златни пясъци" да са се събудили, те двамата вече се връщаха от първата си тренировка: олимпийският шампион от Мюнхен в тежка категория – кубинският боксьор Теофило Стевенсон, почетен гост на олимпийския конгрес във Варна, и неговият треньор Онрато Еспиноса. После потъваха във водовъртежа на конгресните вълнения, не пропускаха нито една възможност да се запознаят със забележителностите на черноморската ни столица и нейните околности. А останалото им време бе разграфено така, както е в дните на сериозна подготовка за отговорни състезания. Оттук започна и нашият разговор.

– Отдавна ли се грижите за подготовката на Стевенсон?

– От 1969 година. На времето самият аз бях боксьор, шампион на Куба. После завърших спортното си образование в Хавана и бях на едногодишна специализация в Съветския съюз. Фактически кубинският отбор за олимпиадата вМюнхен бе ръководен от треньорски колектив, в който освен мене влизаха Десагара, Фуенте и други специалисти. Но най-големи заслуги за успехите ни в Мюнхен има съветският треньор Андрей Червоненко. Олимпийската победа на Стевенсон също се дължи главно на него: всеки ден в продължение на около 2 години Червоненко работи непосредствено със Стевенсон – до самия край на турнира в Мюнхен.

– Да, златният олимпийски медал е върхът по досегашния спортен път на Теофило. А къде е началото му?

Стевенсон се усмихва:

– Роден съм на 20 март 1952 г. в Пуерто Падре, провинция Ориенте. Като ученик всеки ден играех баскетбол и бейзбол. Вече бях навършил 14 години, когато с един приятел се отбихме в боксовата школа – живеехме наблизо. Бях ходил на боксови мачове, бях виждал как се нанасят удари. Сложих ръкавиците. Дадоха ми един противник, който тренираше доста отдавна. Свалих го на пода. И се запалих... Отначало всичко ми се струваше лесно. Чак после разбрах колко много труд изисква боксът. В сравнение с баскетбола и бейзбола тренировките бяха много, много по-тежки... Още през 1967 г. станах шампион на страната за юноши. Решителна се оказа победата ми в хаванския международен турнир "Кордо Бакарди" през 1970 г. – тъкмо тогава ме "харесаха" и ми предложиха да остана да уча и се боксирам в Хавана. Сега съм второкурсник в Института по електротехника. Искам да стана добър инженер, да служа на своята родина.

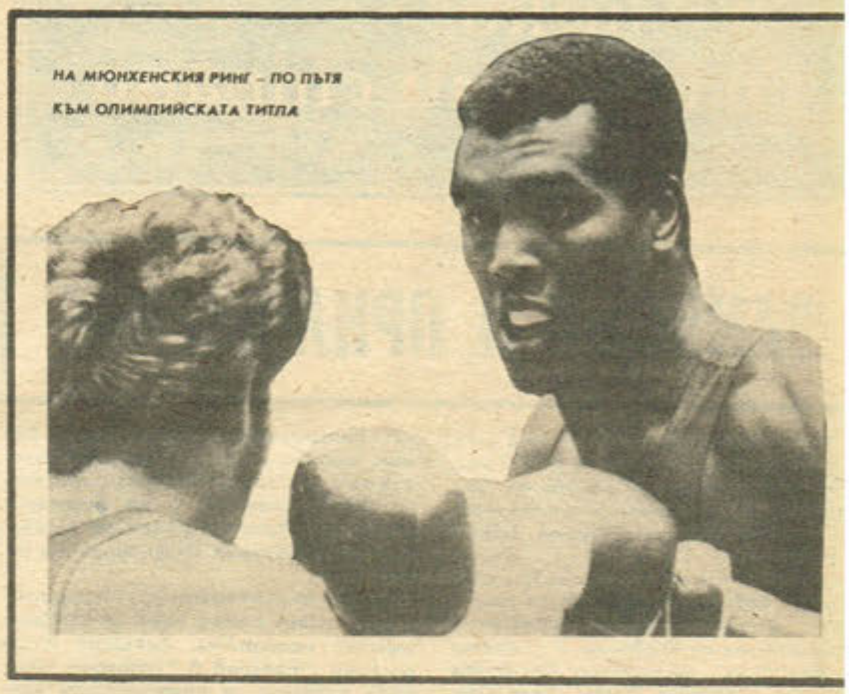
– Преди време в някои западни спортни издания се промъкнаха съобщения, че смятате да станете професионалист?

– И през главата ми не е минавала подобна мисъл. В Мюнхен неколцина журналисти, които говореха английски, приказваха с мене на тая тема. Както изглежда, всичко е тяхна измислица. В Монреал ще се бия отново за златен медал.

– Може би мечтаете и за Москва' 1980?

– Чакайте, чакайте, нека първо стигнем до Монреал..

– Добре, нека тогава говорим по-

НА МЮНХЕНСКИЯ РИНГ – ПО ПЪТЯ КЪМ ОЛИМПИЙСКАТА ТИТЛА

– Трудно е да се говори отсега. Ще имаме много гости от цял свят. Всички ще искат да победят. Освен подкрепата на публиката на нашата страна ще бъде и родният климат. Чувстваме се задължени да направим всичко, за да защитим името на олимпийски победители в Мюнхен. Но трябва да работим съзнателно и интензивно. По всяка вероятност

"разпределяне на темите" в такъв разговори. И Еспиноса на свой ред Взима думата:

принцип. През 1980 г. ще бъдете 28-годишен. Може ли на такава възраст да се мисли за олимпийска победа?

– Разбира се, че може. Но пак повтарям: нека не бързаме. В бокса най-важен е първият бой. Това е стар боксов принцип: всеки боксьор, на когото предстоят 5 срещи, мисли само за първата...

– Догодина Куба ще бъде домакин на първия световен шампионат за аматьори. Какви са надеждите на кубинския бокс?

Стевенсон отново хвърля многозначителен поглед към своя треньор. Както изглежда, между двамата има някакво негласно споразумение за

отбора ни ще има доста нови имена. В сравнение с олимпийския турнир Непоследък отлични прояви имат н колцина млади, 18-19-годишни боксь ри: Хорхе Ернандес (48 kg), Раул Ка тилью (60), Виктор Корала и Дуке Е тавлес (73). През март 1974 г. ще състоят Централноамериканските игри, после е първенството на Куба чак тогава ще може да се говори п определено. Но имаме основания з надежди. През последните годи боксът у нас направи голяма крач напред и с право се смята за спор "номер две" в страната – след бей бола.

Разговора води: Иван ЖЕЧ
Снимки: Янко ГЪРС

СМЪРТТА НА ШАМПИОНА

Последни тренировки по пистата на Уоткинс Глен – за Голямата награда на САЩ по автомобилизъм във Формула I. Изведнъж една официална кола се появява на пистата, последвана от пожарна кола и линейка. Станало е нещастие! С кого?

Бавно се връща познатата състезателна кола: Фитипалди.

– Емерсон! Сериозно ли е? Кой?

Фитипалди не може да отговори. Излиза от колата и се скрива зад трибуните.

Пристига Икс, сетне Белтоаз. Лицата им зад очилата са бледи.

– Франсоа ли е?

– Да, Франсоа...

– Как е той?

– Мисля, че е свършил. Санитарите го покриха с одеяло.

В очите на Белтоаз има сълзи. Той сваля каската и поставя в нея очилата и ръкавиците. Джеки Икс седи в колата. Плаче.

Загина още един голям състезател във Формула I – французинът Франсоа Север. Загина на пистата на Уоткинс Глен, където преди две години спечели първата си Голяма награда. Тази е втората смърт през настоящия сезон – преди няколко месеца загина в Холандия английският състезател Роджър Уилямсън. Франсоа Север бе шампион на Франция и имаше добри изгледи да се нареди след световния шампион Джеки Стюарт – тази година той спечели 6 втори награди. Но упражняваше много опасен занаят, може би най-опасния. Живееше живота си с 300 км в час. И не можа да осъществи мечтата си – да стане световен шампион.

ФРАНСОА СЕВЕР – РАДОСТТА ОТ ПОБЕДАТА...

Изчезна един талантлив пилот и пак си задаваме въпроса – защо се случва така?

Пилотите се състезават, защото обичат страстно автомобилния спорт, своя рискован път в живота. Като алпинистите, летците-изпитатели, водолазите. Живеят по-опасно от другите. Понякога загиват, увенчани или не с лаври.

Някои се опитват да твърдят, че смъртта е присъща на професията. Може би е така... Но тя едва ли щеше да бъде толкова чест гост по пистите, ако те бяха съобразени със съвременните скорости; ако гонитбата за реклама на една или друга кола не водеше до такива конструктивни изменения, които правят автомобилите неустойчиви, лесно-запалими – направо опасни; ако конкуренцията не налагаше фирмите да извеждат на пистата машини с бърза и лека ръка...

«А АЗ ИСКАХ ДА СПЯ»

Когато телефонът иззвъня рязко в тъмнината, Ханс Кнеб, както подобава на 64-годишната му възраст, потърка първо очи, погледна, че часовникът показва 4 часа, и с несигурна ръка пое слушалката.

– Я ме оставете на мира. Не се подигравайте с един стар човек – загърмя гласът му в началото, но към края на разговора и тонът, и стойката на старика се промениха коренно. Ханс Кнеб щеше отново да се състезава.

Какво се бе случило? За първи път на световно първенство при задморно каране регламентът изискваше водачът на мотоциклета да бъде от същата народност като състезателя. Така претендентът за световната титла Хорст Гнас от ГФР се оказа извеждач без партньор. Време за много умуване нямаше. Трябваше веднага да бъде намерен заместник на моторния водач – холандеца Валраве. Треньорът Килиан се сети за стария Кнеб и не се излъга. Старецът прие.

Още зашеметен и от ранното ставане, и от бързото прехвърляне от самолет на автомобил и накрая на мотоциклет, Ханс Кнеб огледа пистата на Сан Себастиян и извеждач си даде сметка, че съвсем не му е ясно как ще се справи със задачата. Тогава обаче го пое холандецът. "Мини две-три обиколки за разгрявка и след това следи сигналите ми" – заръча той и Кнеб се впусна по пистата. Първата 250-кубикова машина отказа още на втората обиколка, но с втората нещата потръ наха.

На самото състезание Кнеб кар ше отначало с известни задръжки, след това се отпусна и спазвай точно сигналите на застаналия края на пистата Валраве, задмин следван плътно от Гнас, няколк двойки и. . . пръв прекоси финиша.

– А аз исках да продължа да спя чудеше се сам на себе си бившият съ тезател по мотоциклетизъм Ха Кнеб, отбелязал едва в заника на ж вота най-голямото си постижение.

Нека статистиците да регистр рат в своите листи само името н Хорст Гнас като световен рекордьо по задморно колоездене Златният медал в Сан Себастия спечели всъщност дядката Хан Кнеб.

СВЕТОВНИЯТ РЕКОРДЬОР ХОРСТ ГНАС НЕГОВИЯТ ПАРТНЬОР ХАНС КНЕБ

Фут болът
в близки и далечни страни

ЗАМИСЪЛ И ПРИЛОЖЕНИЕ

Има ли тактически новости в тазгодишното първенство на СССР? Безспорно. В последните мачове на "Динамо" (Киев) например разположението на играчите изглеждаше съвсем необикновено: 1 – 4 – 5 – 1... Резултатна ли е такава тактическа схема или не? Едва ли трябва да се спори, като имаме предвид успешното представяне на киевчани. А схемата им възникна... по принуда. От строя отпаднаха Шевченко, Пузач, после и Бишовец. Остана само един "чист" нападател – Блохин. В подобна ситуация някои треньори биха се поддали на съблазната да Вземат прибързано решение, като изтеглят напред в нападателната линия един или двама полузащитници. Но старши треньорът на "Динамо" А. Севидов не постъпи така. Като човек, който отлично познава индивидуалните качества на полузащитниците Мунтян, Веремеев, Буряк, Колотов и на присъединяващия се към тях Дамин, той реши да ги остави във Втория ешелон. Защо? Защото и по стил на игрово мислене, и по физически данни те обичат и умеят да атакуват от дълбочина. Резултатът е известен.

Друго е положението при "Арарат". В ереванския отбор няма мощен централен нападател, какъвто беше доскоро Стрелцов в "Торпедо" (Москва), каквито са понастоящем московският динамовец Кожемякин, тбилисецът Г. Нодия или Зинченко от "Зенит". Поради това централните нападатели на "Арарат" Маркаров или Андриасян са изтеглени назад. Те играят като киевските полузащитници: атакуват от средата на терена и предоставят възможност на крилата Ищоян и Казарян да действуват в маниера на Блохин.

Своеобразно играят и московските динамовци. Те използуват "блуждаещ" нападател – Еврюжихин, който често оправза своя ляв фланг, а в освободената зона нахлува Маховиков.

От тия примери може да се направи изводът, че даден футболист може да разкрие пълните си възможности само когато играе на "своето" място. Убеден съм, че дори яркият талант на Герд Мюлер от националния отбор на ГФР би помръкнал, ако го принудеха да играе не като острие на атаката, а изтеглен назад. Всекиму – своето!

Естествено тактическата постройка се подбира и налага от треньорите. Затова смятам за свой дълг да отбележа, че неуспехите на СКА (Ростов на Дон), "Карпати" и "Динамо" (Минск) произхождат по-скоро от недостатъчно оправдания стил на игра, отколкото от слаба физическа готовност на футболистите. Та нали и в тия отбори има добри играчи? Тук неволно се натрапва сравнението с художниците. Те разполагат с еднакви или почти еднакви бои, ала положени върху платното, тия бои образуват неравноценни карти ни...

Първенството на страната ни сблъсква с примери и от друг характер. Ако анализираме причините за неуспехите на московските "Торпедо" и "Спартак", веднага става ясно: мнозина от техните футболисти са загубили чувството на любов към футбола и своя отбор. Преди няколко години в "Спартак" дойдоха млади, способни футболисти – Калинов, Кисельов, Папаев. Те заиграха добре, в стила на първокласни полузащитници. А после значително изблекняха. Не оправда надеждите и Мирзоев. В резултат на това спартаковци не могат да решат проблема за десния фланг. А торпедовците Смирнов, Фемисов, Дегтярьов, Никонов, Шалимов са далеч от най-добрата си спортна форма...

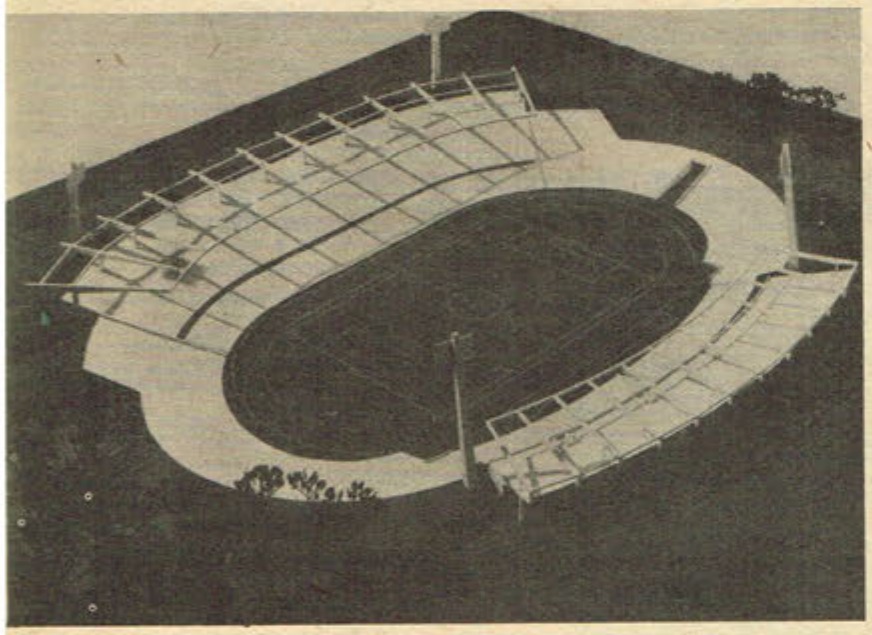
Въпросите на тактиката имат отношение и към сборния отбор на СССР. Неговата игра нещо не върви, тактическият й замисъл трудно се долавя. Нападателите се стараят много, но в действията им няма достатъчно добро разбирателство. Това влияе отрицателно и върху стрелбата. А някои играчи, макар и на "своето" място, не проявяват най-добрите си качества по същия начин, както в клубния отбор.

Константин БЕСКОВ,
заслужил майстор на спорта на СССР, спортен наблюдател на ТАСС

ЦЕНТРАЛНИЯТ НАПАДАТЕЛ НА МОСКОВСКИТЕ ДИНАМОВЦИ КОЖЕМЯКИН – ТАЛАНТЛИВ ФУТБОЛИСТ С ГОЛЕМИ РЕАЛИЗАТОРСКИ КАЧЕСТВА.

Снимка: Алексей ХОМИЧ

ТАКА ЩЕ ИЗГЛЕЖДА ФРАНКФУРТСКИЯТ "ВАЛЩАДИОН" СЛЕД ЗАВЪРШВАНЕ НА ПРЕУСТРОЙСТВОТО МУ ПРЕЗ МАРТ ИДНАТА ГОДИНА. ТУК ЩЕ СТАНЕ ТЪРЖЕСТВЕНОТО ОТКРИВАНЕ НА ФИНАЛНИЯ КРЪГ ЗА СВЕТОВНО ПЪРВЕНСТВО.

КОНТУРИТЕ СЕ ОЧЕРТАВАТ

В Гелзенкирхен, където неотдавна се състоя приятелският мач ГФР – Франция 2:1, се събра и организационният комитет на световното първенство при ФИФА, в който влизат 23 членове от различни страни и континенти. Още веднъж бяха изслушани подробни информации за хода на подготовката за предстоящия финален кръг за световно първенство през 1974 г. В ГФР, които доочертаха контурите на голямото спортно събитие.

Потвърдено бе, че жребият за определяне на предварителните групи във финалния кръг ще се тегли на 5 януари във Франкфурт – по всяка вероятност в 20 ч. българско време, за да може телевизията да предаде тегленето му директно в цял свят.

Тържественото откриване на финалния кръг ще стане на 13 юни във Франкфурт с мач между трикратния световен шампион Бразилия и още отбор, който ще бъде определен от жребия за пръв противник на бразилците. Финалният двубой ще се играе на 7 юли на олимпийския стадион в Мюнхен.

Решено бе, че и този път ще бъдат използувани топки на фирмата "Адидас" – както в последните два олимпийски турнира и на световното първенство в Мексико през 1970 г.

През януари във Франкфурт ще бъде организиран международен треньорски семинар за уеднаквяване тълкуването на правилата, а окончателният списък на съдиите, които ще ръководят срещите от финалния кръг, ще бъде уточнен на 8 февруари в Лондон.

Главната квартира на ФИФА по време на турнира ще бъде отначало във Франкфурт, където ще станат и изборите за председател на Международната футболна федерация, а после ще се премести в Мюнхен.

Аржентинският представител във ФИФА г-р Ферари представи официално проекта, според който Аржентина настоява във финалния кръг за световно първенство през 1978 г. да участвуват 20 отбора. Въпросът ще бъде решен окончателно през юни 1974 във Франкфурт, но аржентинците се надяват, че като домакини на турнира могат да разчитат на благосклонност от страна на ФИФА. Този проект фактически представлява връщане към старата система. Предлага се 20-те участвуващи отбора да бъдат разделени на 4 предварителни групи по 5 отбора, в които да се играе "всеки срещу всеки". Първите два отбора от всяка група ще се класират за четвъртфиналите и оттук нататък ще се играе по системата на отстраняването – както в Мексико през 1970 г.

ДВАМА СРЕД ЦИГАРЕНИЯ ДИМ

Преди известно време някак другояче си представяхме програмата на унгарския национален отбор за идната година. Мислехме, че ще наблюдаваме подготовката му за финалния кръг от световното първенство, живеехме с надеждите, че ще се роди един нов, силен национален състав. Уви, не стана така. И затова днес нито един от така наречените "сериозни мачове" не вълнува футболните запалянковци...

А съюзният капитан Рудолф Иловски с познатата за него съвестност продължава да подготвя националната единадесеторка на бъдещето. Когато го потърсихме, за да отговори на няколко въпроса специално за "СТАРТ", на бюрото пред него бяха разхвърляни списъци с имена, планове, бележки, а в ръката му димеше неизбежната цигара...

– По колко цигари сте изпушвали във всеки един от пролетните квалификационни мачове за световно първенство? – гласеше незаплануваният ни първи въпрос.

– За щастие не съм ги броил, но особена полза от тях нямаше.

– След 3:3 с шведите в Будапеща, когато бе проиграна последната възможност за участие във финалния кръг, не мислехте ли да подадете оставка?

– Не, защото знаех, че съм направил всичко, което зависеше от мене, а и договорът ми е до средата на идната година. Въпреки това поставих въпроса за "гласуване на доверие", както се казва на политически език: дадох възможност на федерацията да се откаже от мене, ако намери за добре. Но не стана така...

– Сигурно не сте си представяли по такъв начин края на квалификациите?

– Бях убеден, че ще се класираме за финалния кръг, но се оказа, че подобрението в играта на отбора и духът му не са достатъчни за това. Всичко бе решено от един-единствен гол...

– А ако той не бе дошъл с фаталните си последици, мислите ли, че около унгарския национален отбор всичко щеше да бъде наред?

– Ни най-малко. В много неща би трябвало да се направят промени: в подготовката, в начина на мислене у играчите, в работата с младите таланти. За съжаление клубовете все още не са достатъчно строги със своите "звезди" и последиците от това се виждат по-късно на футболния терен.

– След неуспеха в квалификациите се чуваха гласове, че Иловски трябва коренно да обнови състава на националния отбор, да се ориентира към нови, млади играчи. Какво е мнението ви по този въпрос?

– Винаги съм бил против такива революционни промени. Не обичам да критикувам предшествениците си, но откровено казано, лично аз не бих се отказал от футболисти като Алберт, Фаркаш, Месьой или Ихас след един-два по-слаби мача. Но съвсем не съм против логичния подбор, против постепенното разумно обновяване на състава. Изпробвах 11 нови играчи и неколцина от тях добре издържаха изпита.

РУДОЛФ ИЛОВСКИ И МЛАДИЯТ НАПАДАТЕЛ НА "ВИДЕОТОН" КАРШАЙ – ЕДНА ОТ НАДЕЖДИТЕ НА УНГАРСКИЯ ФУТБОЛ

– Имате ли любимци? Или с други думи: има ли "запазени места" в отбора?

– Никога не съм държал на имената. Нали помните: Бене, Фазекаш и Дунай не фигурираха в състава, когато бяха в слаба форма. А когато видях, че заслужават, отново ги включих.

– Кое ви затруднява най-много при избора?

– Това, че за отделните постове имаме малко добри играчи и конкуренцията помежду им е слаба. Липсват и ярки индивидуалности, които трябва да определят облика на целия отбор.

– Какви са бъдещите ви планове?

– Няма да участвуваме в догодишния финален кръг за световно първенство, но затова пък веднага след него започва европейският шампионат. В последния ни мач – приятелската среща с Дания в Копенхаген, която завърши 2:2, – използувах следните футболисти: Месарош – Тьорьок, Ковач, Хорват, Балинт (Козма) – Юхас, Кочиш, Замбо – Фазекаш, Бене, Нагги. Те ще послужат като изходен материал за бъдещето. Разбира се, и търсенията ще продължат. За да постигнем повече, трябва да работим много и сериозно и то не само в националния отбор!

И Рудолф Иловски запали нова цигара...

Ласло ЮС

РЕГАТА «СОФИЯ'73»

ВЕТРОХОДЕЦ – ТОВА ОЗНАЧАВА ДА ИМАШ БИСТРА ГЛАВА И ДА СИ АКРОБАТ...

НАЙ-МАСОВАТА МЕЖДУНАРОДНА ВЕТРОХОДНА РЕГАТА У НАС

Снимки: Емил МАНДЖАРОВ

трудно е да си представим по-ичен декор за едно състезание от вир "Искър". В далечината блес-т заснежените върхове на Рила, а ините води се отразява пламнала-от есенни багри гора. И сред тази сота се разгъва изящният балет десетки яхти. Но за тази естети-гледка няма зрители. Ветроход-вото няма публика. Този не е един-веният спорт у нас без публика. рос на традиция и на закъсняло совизиране. Ветроходците са все е едно херметично общество, къ-то се говори главно за халс, фор-девинд, ветрила "Раудашел", мачти "Брудер". И за много други неща, естествено.

Третата международна регата "София" събра над 40 екипажа от Варшава, Будапеща, Белград, Варна, Бургас и София. Състезанията бяха в класовете "Фин", "Летящ холандец" и "Пират".

Конкуренцията? Не много силна, но не и за пренебрегване. Полският "летящ холандец" Анджей Ивински, класирал се на 12-о място на олимпиадата в Мексико и на 21-о в Кил. Збигнев Молицки – седми на тазгодишното европейско първенство в клас "Фин". Не е излишно да спомена, че в Полша има около 70 хиляди зарегистрирани ветроходци – този спорт е втори по масовост. От Югославия дойдоха Войслав Пешич – шампион на Сърбия във "Фин", и младежкият шампион Райко Борич. Унгария изпрати най-добрите си "летящи холандци" – три екипажа.

Българските състезатели? Досега сме имали известни международни успехи главно във "Фин" – далеч най-разпространената яхта у нас. Републиканският шампион Цветан Пенчев (Бургас) тази година се класира на 12-о място на европейското първенство във Владиславово (Полша), което фактически бе и световно, тъй като участвуваха и екипажи от Бразилия, САЩ и Австралия. Един насърчителен успех. Младежкият шампион Васил Попов (Варна) има малък международен опит, но е твърде перспективен, а ветеранът Владимир Геров доказва, че във ветроходството възрастта не е предел.

Една регата се провежда в 5-7 гонки в разстояние на няколко дена. Всяка гонка трае над 2 часа. Това всъщност е едно тежко многоетапно състезание. Трябва да имаш бистра глава, психическа устойчивост и завидни познания по хидро- и аеродинамика. И акробатични способности. Езерните условия, естествено не приличат на морските. Няма големи вълни, а и бързината на вятъра е твърде умерена – опасността от "капак" е малка. Големите регати се провеждат само на море. Но и в езерни условия е нужно голямо майсторство.

Такова майсторство демонстрира Анджей Ивински с шкотман Роман Рутковски. Той съвсем точно се ориентираше в посоката на въздушните маси, използуваше и най-малкия порив, много бързо манипулираше и прецизно изпълняваше най-трудното – лавировката (изкачване срещу вятъра). Далеч зад себе си оставяше трите унгарски екипажа и най-добрия български екипаж (Н. Александров и Т.Пенчев), който не можа да реализира своето предимство – доброто познаване на условията в язовира. Във "Фин" обаче българските лодки се представиха добре – Васил Попов победи полския шампион Молицки, а Вл. Геров се нареди на трето място.

Естествено и във ветроходството има шанс, има и качество на материалната част. Може би най-много ни липсва рутина, повече участия в големи състезания. Този спорт не се масовизира, а е толкова привлекателен и полезен. Това е задача не само на спортните организации. . .

Жак ШЕМТОВ

КАНДИДАТИТЕ ОСТАВАТ В РЕЗЕРВА

Близо една година любителите на този спорт в столицата не бяха виждали на ринга международна проява. Организаторите закъсняха с откриването и прибавиха към това време още половин час. Имаше и съдийски грешки, които за спокойната обстановка на една приятелска среща са необясними. А съдията Д. Добрев направо опорочи последния двубой между тежките боксьори и трябваше треньорите да прескачат въжетата, за да ги разтърват, след като последният гонг бе ударил.

В случая резултатът не е най-важен. Но в протоколите ще остане една международна среща, която с нищо не допринесе за престижа на българския бокс.

Димитър ГЕОРГИЕВ

Имахме слаба представа за възможностите нигерийските боксьори и трябва да призем, че тя бе погрешна. Очаквахме едва ли не всем начинаещи състезатели, които могат бъдат победени леко и от резервите на на-я национален отбор. Треньорът Пиличев инствен бе видял техните възможности еди няколко дни на турнира в Берлин и само й знаеше на какво са способни тези "шоко-зови" спортисти, които от няколко седмици на турне в Европа. И тъй като в момента личев работи главно с новите кандидати за ция национален отбор, предпочете да из-ббва техните качества в боева обстанов-

Десетте официални двубоя завършиха с делени победи 5:5:

51 кг – Красимир Севилев победи Салиу ала по точки;

54 кг – Еменугу Кристофер – Тома Лютовой-по точки;

57 кг – Цачо Андрейковски – Един Доку по чки;

60 кг – Абайоми Адеиеми – Никола Николов точки;

63,5 кг – Обисия Нуаба – Цветан Цветков з отказване III р.;

67 кг – Владимир Колев – Готфри Агубар по чки;

71 кг – Павел Митев – Албиола Айедоли по чки;

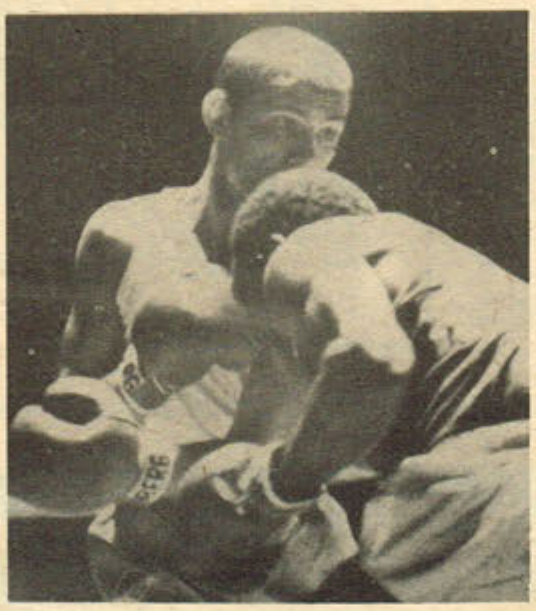
75 кг – Григор Григоров – Алфиос Амгабаре точки;

81 кг – Айзък Икурия – Милан Калинов по чки;

над 81 кг – Фаман Айнла – Иван Василев по ки.

На ринга в зала "Универсиада" се води орвана и доста настървена борба, но не дяхме качествен бокс. Африканците се зваха добре подготвени физически, издържа-високото темпо и в трите рунда. Повече-от тях обладават сила ударна мощ и рсят решение в своя полза с точни единични ри. Технически те отстъпват на българ-ите боксьори, но в случая това не се оказа тално, защото нашите представители не яха да демонстрират техническото си димство с пълна сила.

Като изключим Владимир Колев и Цачо Андрейковски, чиито имена отдавна срещаме в личните варианти на първия ни отбор, аналите осем показаха много слабости и е засега оставиха впечатлението, че е но да им се гласува доверие за националния бор, а мястото им е в резервите. Дори Кр. Вилев, Павел Митев и Григор Григоров, кои-извоюваха победи, бяха неубедителни, диха борбата много еднообразно с малко чни удари.

ДВАМА БОКСЬОРИ, КОИТО ЗАСЛУЖИХА МЯСТОТО СИ В НАЦИОНАЛНИЯ ОТБОР, ПРЕДСТАВИЛИ СЕ НА ВИСОТА СРЕЩУ НИГЕРИЙЦИТЕ: ГОРЕ – ЦАЧО АНДРЕЙКОВСКИ, ДОЛУ – ВЛАДИМИР КОЛЕВ

В ПЪРВАТА ОСМИЦА

През тази година в единадесетото издание на турнира за купата на европейските шампиони по водна топка в борба встъпиха 19 отбора! Домакини на единия от четирите квалификационни турнира бяха нашите шампиони – ватерполистите на ЦСКА "Септемврийско знаме". В продължение на три дни те премериха сили с шампионите на Испания – 5:3, Финландия – 15:2 и Югославия – 4:7.

Предварителните прогнози, че финландският отбор с трудното за изговаряне име "Хелсингфорс Симскаалскан" ще бъде леко препятствие за останалите участници, а белградският "Партизан" е безспорен фаворит, се оправдаха напълно. Оставаше един вълнуващ въпрос: кой ще се класира на второто място, откриващо пътя към полуфиналите? На него трябваше да отговорят армейските ватерполисти и състезателите на "Барселонета" в най-решителния и оспорван двубой на турнира.

Имахме сведения, че отборът на ЦСКА "Септемврийско знаме" се готви сериозно за него и даже последната част от подготовката си проведе в Москва. Това проличи веднага след първия съдийски сигнал, когато нашите шампиони показаха, че са решени да се борят за победата от първата до последната минута. Верен тон бе даден от Тома Томов, който в безкомпромисна борба с испанските защитници откри резултата и потвърди името си на играч от висока класа, като реализира още два гола. Испанците отговориха с най-силния си "коз" – мощни контраатаки и игра, наситена с много движение. Това не изненада армейците – добре подготвени за подобно развитие на играта.

И съвсем правилно при създалата се обстановка, нашите момчета предпочетоха най-изпитаното оръжие от арсенала на ватерполната тактика – постепенната атака, завършваща с остри действия пред противниковата врата. Топката, вкарвана в игра от отлично защищаващия вратата Любомир Рунтов се разиграваше почти безпогрешно до четириметровата зона на испанците, където пълни господари бяха братя Томови.

А когато в началото на втората част резултатът нарасна на 4:1, за всички стана ясно, че "бикът е хванат здраво за рогата". От този момент темпераментните състезатели на "Барселонета" с разколебана вяра в крайния успех продължиха да се борят вече за една почетна загуба.

Армейските ватерполисти спечелиха своя "голям" мач на годината, който ги нареди в първата осмица на Европа, и доказаха още един път, че у нас вече се играе водна топка от по-висока класа. Отдавна мина времето, когато отбори от рода на "Партизан", съставени почти изключително от световно известни играчи, като Сандич, Беламарич, Маривич, Перишич, Рудич, Марковић, можеха да ни побеждават с двуцифрени резултати. В решителната среща за първото място в турнира шампионът на Югославия се наложи трудно над армейците със 7:4 (резултатът от първите две части бе 2:2). Тази среща от мнозина бе наречена "генерална репетиция" преди участието ни в полуфиналите. И ако я приемем действително за такава, главната поука е, че опитен отбор като югославския, който умишлено налага статична игра, разчитайки на рутина и физическа сила, трудно може да бъде победен със същите оръжия. В такива случаи единствено бързите контраатаки и непрестанното движение са в състояние да уравновесят "везните". И ако в срещите от турнира в София нашите шампиони не показаха вкус към темповата игра (дали това е било от тактически съображения?), да се надяваме, че тя ще бъде напочит в следващите далеч по-оспорвани битки.

Валентин ЯНЕВ

На снимката горе: Тома Томов (№11) след миг ще отбележи първия гол във вратата на "Барселонета".

Снимка :Георги ДОЙЧИНОВ

КРАСОТАТА НА СПОРТА НЕ БИВА ДА СЕ УНИЩОЖАВА

ЗА СПОРТНАТА ЕТИКА ВАШЕТО МНЕНИЕ, СПОРТИСТИ?

Любителите на баскетбола вероятно си спомнят за ефектната и красива игра на центъра на "Локомотив" (Сф) и на националния отбор МС МЕТОДИ ТОМОВСКИ. Спомнят си вероятно и за някои моменти, когато той "избухваше" и помрачаваше ефекта от своите спортни качества. Към тези моменти се върнахме сега в един разговор с треньора в "Локомотив" Томовски.

За мене винаги едно от най-важните качества на спортиста е да умее да уважава своя противник, да му противодейства спортсменски. Така спортното състезание се превръща в красиво зрелище. Когато на помощ идват нечестните и неспортсменски прийоми, спортът престава да бъде спорт.

По времето, когато играех, баскетболните правила даваха възможност на центровете да бъдат най-важните фигури в своите отбори. Те бяха ефективни нападатели и към тях бяха насочени изключително много грижи от страна на противниковите играчи. Когато треньорите изпращат срещу силния център друг силен, хитър, съобразителен, който се старае да го надиграе, спортистът преживява много емоции, предизвикани от красотата на честната борба. Но... Имаше и такива състезатели, които не се спираха пред нищо, за да обезвредят центровете. Те ритаха, настъпваха, бодяха с лакти в бъбреците и стомаха... Лично мен много ме дразнеха обидните думи. На тях реагирах остро. Това се знаеше и в тактическите прийоми на някои спортисти влизаше и задачата да ме обиждат с най-неприлични приказки... Трябва да призная, че в много случаи това постигаше целта си. Беше нечестно, подло и... ефикасно. Щипането, блъскането все пак се забелязват от съдии и зрители и те "възнаграждават" подобни прояви по достойнство. Но обидните думи остават да лютят само в твоите уши и когато реагираш на тях – освиркванията и „наказанията на съдиите са за твоя сметка.

Честният, истинският спортист трябва да уважава противника си, когато го превишава в спортното майсторство, и дори да му даде възможност да изяви своите големи способности, когато не може да го спре с майсторство. Спомням си един мач на нашия отбор на фестивала в Москва през 1957 година срещу бразилците. Дотогава само бях чувал за изключителната игра на този отбор, който след това стана и световен шампион... Бяхме в защита, когато една топка изфуча, насочена към предмостието на нападащите бразилци. Пропуснах я, защото бях убурен, че излиза в аут, когато Сам направи нещо, което ме смая. Той изскочи по-бърз от топката от кръга, хвана я във въздуха, обърна се и направи кош. Събра аплодисментите на зрителите. Исках да му ръкопляскам и аз.

– Момчета, да го оставим да играе – обърнах се към моите партньори. Нека да покаже какво може.

Да, красотата в спорта, предизвикана от голямото майсторство, покорява не само зрителите, но и противниците.

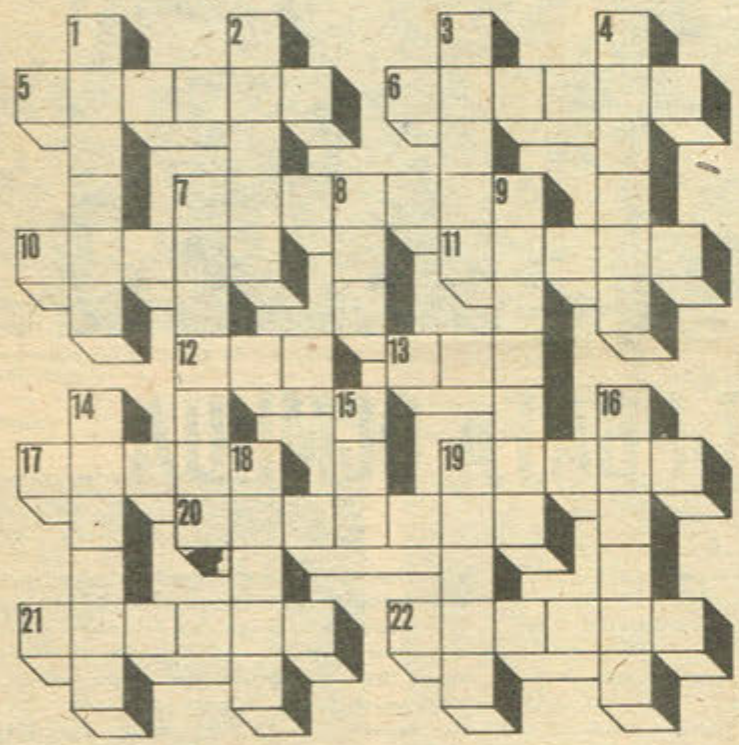
За такова отношение към противника обаче имат дял не само личните интелект и възпитание, не само майсторството на спортиста, но и треньорът. Той е човекът, който трябва да парира всякакви неетични постъпки на терена. За съжаление има треньори, които поставят и такива задачи:

– Нащипи го и той ще рухне!

И ако състезателят не изпълни "задачата", ще трябва да отговаря...

Сега често пъти се срещам с мои противници, които са ме пазили от недостоен начин. С тях съм приятел и не им се сърдя за нищо. Но на треньорите им не мога да простя! И днес това сега като треньор предпочитам моят отбор да загуби в честна и красива игра, отколкото да победи, използувайки непочтени средства. Такава победа не грее – тя унищожава красотата на спорта.

КРЪСТОСЛОВИЦА

ВОДОРАВНО: 5. Популярен бразилски футболист-вратар от близкото минало. 6. Футболист от "Спартак" – Плевен. 7. Лекоатлетическа дисциплина. 10. Известен унгарски футболен отбор. 12. Японски състезател по тенис на маса – бивш световен шампион. 13. Холандски футболен отбор. 17. Наш състезател по тенис. 19. Български борец в класически стил. 20. Наш боксьор, бивш европейски шампион. 21. Съветски хокеист от близкото минало. 22. Чехословашки кънкьор-фигурист.

ОТВЕСНО: 1. Полски футболист, участвувал в олимпийския отбор на Полша в Мюнхен. 2. Именита румънска лекоатлетка, бивша световна рекордьорка на скок на височина. 3. Световноизвестен наш борец от миналото. 4. Известен американски лекоатлет. 7. Футболист от "Дунав" – Русе. 8. Румънски футболен отбор от "А" група. 9. Наш борец в класически стил. 14. Наш стрелец. 15. Мюсюлманското име на Касиус Клей. 16. Известен италиански футболен съдия. 18. Югославски футболен отбор. 19. Известен български баскетболист в близкото минало.

Съставил: Тодор АТАНАСОВ

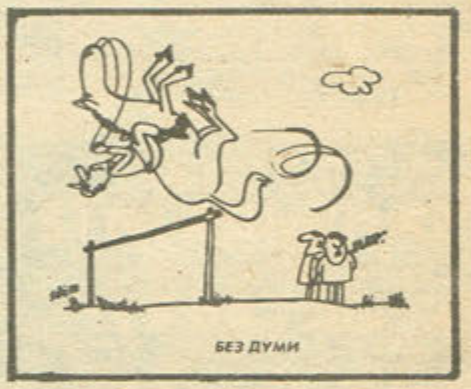
ОТГОВОРИ НА КРЪСТОСЛОВИЦАТА ОТ БР. 125

Водоравно: 1. Берков. 4. Петков. 7. Лил. 8. Пиляна (Панайотова). 9. "Арарат". 10. Бонев. 12. Исаков. 14. Рокада. 16. Кайзер. 19. Молнар. 22. Цеков. 23. Робева. 24. Иличов. 25. Тек. 26. Тереза. 27. Славей (Райчев).

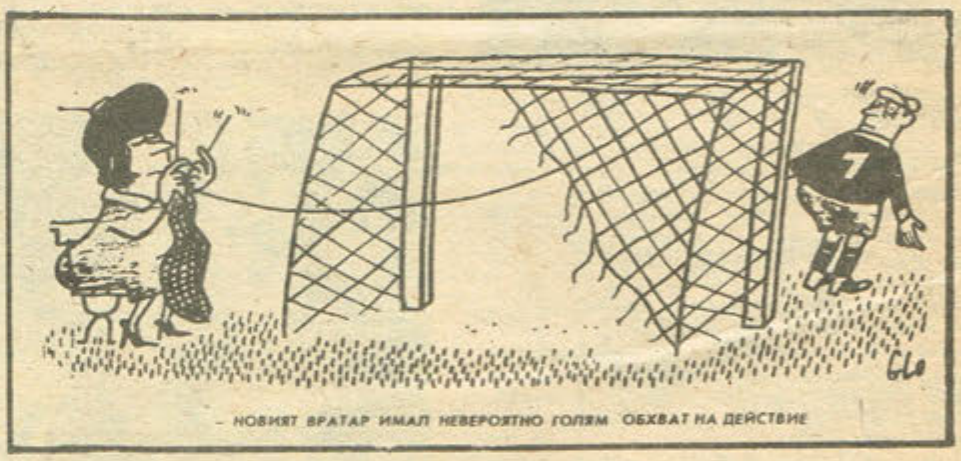
Отвесно: 1. Белини. 2. Ралита. 3. Власов. 4. Планер. 5. Корида. 6. Бутова. 10. Борец. 11. "Волов". 13. СКА. 15. Диа (Мансур). 16. Кайрат. 17. Рибар. 18. Регата. 19. Моникс. 20. Нейчев. 21. Развой.

БЕЗ ДУМИ

БЕЗ ДУМИ

– НОВИЯТ ВРАТАР ИМАЛ НЕВЕРОЯТНО ГОЛЯМ ОБХВАТ НА ДЕЙСТВИЕ

АЛФ РЕМЗИ И РИЧАРД БЪРТЪН ЗА ФУТБОЛА

Футболът е неизчерпаем източник за много разсъждения, анализи и предположения. Италианското списание "Л'Еуропео" помества разговор на тази тема с Алф Ремзи, който не се нуждае от представяне, и артиста Ричард Бъртън (който също не се нуждае от представяне), възторжен почитател на футбола.

„Л'Еуропео: Във футбола днес сме свидетели на една силно изразена тенденция – величаене на млади "звезди". За театъра и киното, където винаги се раждат нови "звезди", това не е нещо ново. Смятате ли, че безпределно увеличаващото се значение на "звездите" ще убие футбола като хуманно и спортно явление? Какви опасности носи то?

Бъртън: Футболните "звезди" не са нещо постоянно. С футболистите става това, което се случва с много артисти и актриси. В продължение на 5–6 години публиката боготвори красива девойка или хубав младеж и след това ги забравя. Някои са способни да се приспособят към новото положение, а други се отчайват и не искат да се примирят със съдбата. Понякога това завършва със самоубийство. В Холивуд бях свидетел на страшни случаи, настъпващи веднага след като любимците на публиката разберат, че са останали с празни ръце, че тяхната красота и чар безвъзвратно са изчезнали.

Но хората, живеещи от популярността, искам да дам един съвет – никога да не разочароват себе си, да не разпиляват това, което са спечелили по време на щастливите дни,да се съобразяват с това, че ще дойдат други дни. Нито един филмов артист не познава опиянението на младия герой на футболното игрище. Затова казвам като грижлив баща: "Внимавайте, момчета! Карнавалът не продължава вечно!"

Ремзи: Искам да кажа, че Бъртън е напълно прав. Славата на футболиста е сравнително кратка. . . Някога играчите не печелеха много и тогава беше излишно да се учат на пестеливост. Днес рекламата ги превъзнася много по-високо от филмовите "звезди" и ролята им на митични личности прекомерно нарасна. Целият им талант се използува комерчески.

Бъртън: Комерсиализация е най-точният термин. В резултат на това футболистът стана необходим предмет на развлекателната промишленост. . . Някога футболистът беше смятан за грубиян, неграмотен, за нещо подобно на "снежния човек". Днес го завладя механизмът, произвеждащ примадони, но това не подобри много неговото културно равнище. Бих искал той да изгради у себе си поне скромни интелектуални интереси. Това ще му помогне да преодолее чувството на празнота, че е излишен след приключване на активната спортна дейност.

„Л'Еуропео: Насърчително действуват може би най-извенените футболисти. Най-интересно е, че най-големите играчи, например Пеле, ди Стефано, Еузебио, Мур, Ривера, проявяват извън игрището характер, отговарящ на техните постижения на игрището.

Ремзи: Съгласен съм с Вас, че извънредно блестящият спортист е и блестящ човек. . . Изключително блестящият играч е изключение. За него несигурно бъдеще навярно няма. Истина е, че на интелигентните крака твърде често принадлежи и интелигентен мозък. Но не винаги.

„Л'Еуропео: Новият футболист е и нов човек. Футболът като традиционен спорт е мъртъв. Той се преражда в нещо друго. Този проблем в последните три години много ни интересува. Става въпрос за елементите на рафинираност и елегантност, които внесоха най-добрите играчи. Изненадва ли ви това развитие?

Бъртън: Разбира се. Някога футболистите бяха провинциални момчета. Булевардният печат се разтапяше от възторг, когато някои от тях се оженеше, да кажем, за артистка, защото това беше някаква модерна версия на Пепеляшка в панталон. Днес те имат всичко, от което се нуждаят. Този оперетен живот е втората страна на деветдесетминутното бъхтене на игрището. Точно това измени вида на играта.

„Л'Еуропео: Няма ли малко легенда в това? Между футболистите богаташите не са много.

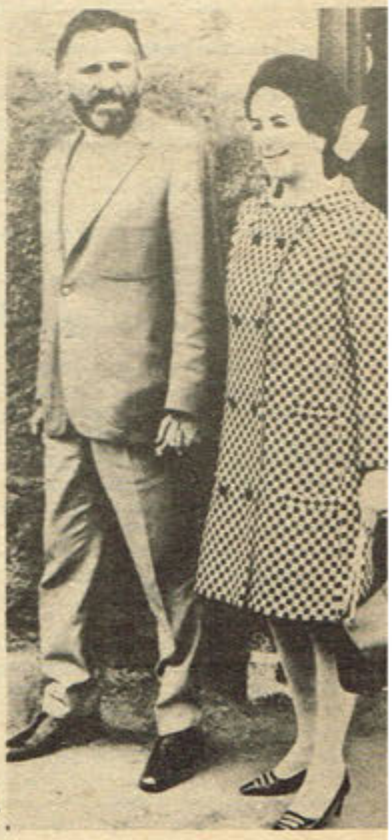
Бъртън: Аз само твърдя, че и през тридесетте години играчите нямаха такива доходи, че да си позволят охолен живот.

„Л'Еуропео: Според Вас има ли заслуга печатът за превръщането на футболиста в мит?

Бъртън: Абсолютно. В историята на футбола няма нищо, което да може да се сравни с популярността на "звезди" като Пеле или Кройф. В миналото футболисти изобщо не се появяваха на първите страници на вестниците или поне много рядко. Обзалагам се, че Стенли Матюс имаше тази чест само тогава, когато му дадоха благороднически титла.

„Л'Еуропео: Правилно ли е, че за тях се пише в ярък стил?

Ремзи: Бих казал, че е добре, защото благодарение на своята популярност футболистите днес имат много по-добро обществено положение.

НАЙ-ИЗВЕСТНАТА ДВОЙКА НА ЕКРАНА – РИЧАРД БЪРТЪН И ЕЛИЗАБЕТ ТЕЙЛЪР

САНТО ДИ КАВЕС

Разказ
от
М. ИБРАХИМБЕКОВ

Със сигурност всеки от нас има някакви спомени, свързани с детинството. За мене такъв спомен беше винаги футболът. Първото нещо, което ясно си спомням, е огромният стадион, замръзнал в очакване, след това сякаш експлозия, изхвърлила нагоре трепнещите зрители – вкараха гол... И така ден след ден. На стадиона ме водеше баща ми – работеше в тотализатора. Освен него нямах никого, след това и той умря, оставяйки ми в наследство конско здраве и неутолимо влечение към футбола.

Станах футболист на 14-годишна възраст. До този преломен момент баща ми се занимаваше с моето физическо възпитание. На 4 години започнах да плувам, а когато станах на 10, много часове посвещавах на баскетбола и гребането. Баща ми казваше, че това ще ме подготви за футбола. Той силно желаеше да стана голям футболист. Даже се беше постарал да мога да тренирам при нашия най-добър треньор Гвидо Солеквани.

При височина 183 см тежах 86 кг и повредих два спирометъра, преди да се изясни, че обемът на моите дробове надхвърля 8000. На 100 метра имах 10,4 и можех да изтласкам щанга, тежаща сто килограма.

Тогава, както и сега, не пиех и не пушех. Имах светкавичен рефлекс и конска издръжливост. С една дума, бях идеален материал за футболист.

Гвидо Солеквани веднага повярва в мене. След тренировките с отбора още дълго оставаше да работим. Направи всичко, за да стана истински футболист. Солеквани беше Великолепен треньор, създал отбор, с който нито един не можеше да се сравнява на целия континент. Именно Гвидо беше измислил най-добрия начин за почивка между полувремената, когато изморените затоплени играчи направо от игрището, съблечайки се в движение, се хвърляха в басейн с хладка вода. Басейнът беше сглобяем и Гвидо го носеше навсякъде със себе си. Този начин за почивка и още много други неща Гвидо беше измислил сам и отборът, който тренираше, бе най-добрият, какъвто имах възможност да видя. И още веднъж повтарям: Гвидо много вярваше в мен. С лекота усвоявах всичко, което ми показваше. Никой по-добре от мен не умееше да изстреля от 20 метра с такава точност топката в горния ъгъл на вратата. Никой не можеше да финтира като мен, нито да пренесе топката на главата си от едната до другата врата, както аз правех това. Въпреки всички тези способности ми не бях футболист. Просто не можех да играя. Проваля играта на целия отбор, когато безцелно ситнех по игрището, без да знам на кого да подам топката. И на всички мачове стоях на резервната скамейка.

Виждах, че Гвидо започва да се разочарова. Един ден ми каза:

– Погледни този играч, който сега обработва топката. Жив скелет, кожа и кости, неприятно ми е да го гледаш, а играе като бог. Разбираш ли, футболът е като ученето: на едни се удава, а други – да се изпотят и на глава – няма да пропаднат. Кажи, намам ли право?

Излизах от кожата си, за да стана играч, но нищо не помагаше.

Най-ужасно по в моето положение беше това, че не умеех абсолютно нищо, нямах никаква специалност, бях без професия. А футболът... Чаках всеки ден търпението на Гвидо да се изчерпи и да ме изхвърлят да си чупя главата. Какво да правя?

Този въпрос ме вълнуваше ден и нощ. И точно тогава, в тези напрегнати моменти се влюбих. Срещнах я на плажа. Казва се Ева и е най-красивата жена на света. Тогава не знаех това. Не знаех, разбира се, и как се казва.

Като днес помня този ден. Беше адски горещо. Вълните лениво облизваха брега и едва се чуваше шумоленето на пяната. Лежах под изпепеляващите лъчи на безпощадното слънце и с досада мислех, че след два часа трябва да бъда на тренировка. И тогава я забелязах. Стоеше бледа, а мокрите й коси падаха върху раменете. Беше обградена от трима безделници, от тези, които по цял ден обикалят по плажа и надуват мускулите си. Единият от тях опря ръка на бедрото й, която тя отхвърли със силен удар.

– Боже – чух я да казва с гняв, – наистина ли няма кой да ви смачка мутрите? Няма ли да се намери поне един човек, който да поиска да стори това?

Почувствувах, че точно мен ме обзема такова желание. Сякаш нищо по-силно не съм пожелавал в живота си. Изведнъж и тримата "събеседници" на Ева се хвърлиха в битката. Очевидно бяха свикнали да се бият винаги заедно.

Илюстрация: Петър РАШКОВ

Ева стоеше настрана, не викаше, не търсеше помощ, сякаш веднага беше повярвала в мене.

След малко, когато и тримата ги отведоха в болницата, лекарите помислили, че това са жертви на автомобилна катастрофа.

Него ден за първи път не отидох на тренировка. След това дойде вечерта с Ева, а след това още много такива вечери. Тя идваше често на стадиона, когато играех, и в тези дни грешах още повече.

– Любими – започна внимателно Ева, – няма ли да е по-добре да запратиш всичко това по дяволите и да започнеш нещо друго?

Да запратиш! Футболът ми осигуряваше средства да живея, а какво щеше да стане, когато Гвидо ме изхвърли от отбора?

Тогава нищо не отговорих на Ева. Бяхме твърдо решили да се оженим, а за останалото не ми се мислеше. Сутринта отидох на тренировка. Гвидо ме спря пред съблекалнята.

– Не се съблечай. Трябва да поговоря с тебе. Вървях след него и мислех, че всичко е свършено и утре ще трябва на този същия стадион да продавам програми за мачовете или да разнасям цигари и разхладителни напитки.

– Слушай – продължи той. – Вярвам, че имаше твърде много време да забележиш, че се отнасям добре с тебе? Сторих всичко, което можах, но не е моя вината, че не направих от тебе футболист, и едва ли някога ще станеш такъв,колкото и да се стараеш.

Отговорих му, че всичко това е истина, и тръгнах да си отивам. Беше ми неприятно да оставам тук, където бях дошъл с толкова големи надежди.

– Почакай – задържа ме Гвидо. – Не случайно ти напомних, че се отнасям добре с тебе. Футболист от тебе няма да стане – това е сигурно, но трябва да се помисли от какво ще живееш. Имаш ли пари?

Само се засмях.

– Вчера при мен дойде един човек. Известен учен, познавам го добре. Виждал съм книги, които е написал – някакви изследвания на мозъка. Каза, че отдавна те наблюдавал, и попита какво мисля за тебе като треньор. Казах му това, което и на тебе: че имаш най-прекрасните данни за футболист, каквито някога съм виждал, но не притежаваш никакъв талант. Извини ме, че не скрих нищо, но това беше се-

вила, разположена на тиха, отдалечена
центъра уличка. Ева реши да ме почака в бл
ката градинка. Позвъних на вратата. Отво
ми стар прислужник, който държеше в ръце
си градинарски ножици, и ме погледна изпит

телно. Тогава, разбира се, нямах понятие, че
този момент нашите съдби – на този старец
моята собствена – ще бъдат доста време
разривно свързани. Заведе ме до кабинета
своя господар. Казах "кабинет", но това,
глежда, беше лаборатория. В голяма свет
стая стояха наредени много клетки, в кои
се движеха плъхове. Почувствувах се нък
притеснен и не успях да забележа веднага
века, който правеше нещо в ъгъла.

Това беше около петдесетгодишен мъж с
сивели коси и остър, пронизващ поглед. Каз
му, че съм Санто ди Кавес и съм дошъл по по
чение на моя треньор.

– Знам – ме прекъсна, без да ме изслуша д
рай. – Моля седнете. Много пъти съм ви н
людавал по време на игри и тренировки. Ни
га в живота си не съм виждал такова прекр
но тяло, с каквото можете да се похвалит
Солеквани казва същото. Освен това е кат
горичен, че сте най-неспособният футболи
от всички, които са му минали пред очите.

Отговорих – тогава все още не познав
добре този човек, – че на никого не ще позв
да ми говори с такъв тон. Той се засмя.

– Чувствителен си, момко, но това няма
какво значение. Сега да преминем към глав
то. Каза ли ти Солеквани колко ще ти п
щам? Задоволява ли те това? Прекрасн
Възможно е, ако всичко тръгне добре, да по
чаваш още повече. Но при едно условие. Ня
да задаваш никакви въпроси. Всичко, кое
смятам за необходимо, ще ти кажа сам! Тр
ва да се съгласиш с това. И още нещо. С
Всичко, което ще се върши тука, няма да по
сеш никакви вреди.

Попитах го за какво ще получавам пари
какво трябва да правя.

– Нищо – успокои ме той, – абсолютно ниш
Можеш да считаш, че си опитно зайче, плъх,
ми трябваш за научни изследвания.

Попитах го за какви точно изследвания.

– Искам да направя от тебе голям фу
болист – беше отговорът му.

Погледна ме в очакване какво ще кажа,
какво ли можех да му отговоря? Всичко, к
вото ставаше с мен, ми се струваше сън. М
шинално сложих в джоба парите, които ми
даде. Заплата за повече от месец.

– А сега да започнем.

След това отиде до мястото, където ми
стори, че стоеше радиоприемник, и го вклю

– Как мислиш – ме попита, – виждат
мишките оттука какво става в коридора?

Отговорих отрицателно. Плъховете де
твително не можеха да видят коридора. М
ко антре го отделяше от лабораторията.

– Постой в антрето и гледай в коридора.

Послушах го и забелязах, че в най-отдале
ния край на коридора стоеше стъклена кле
ка, в която се беше обтегнала голяма пухка
котка.

В същия момент от лабораторията се р
несе писък и тупкане с малки лапички. Плъхо
те с ужас се мятаха из клетките, като се б
ричаха един с друг.

А моят шеф със задоволство потриваше р
це.

– Влез в лабораторията!

Влязох. Суматохата в клетките веднъ
престана.

– Излез в антрето!

Излязох и отново в клетките започна въл
ние, което престана едва тогава, когато
повика отново в лабораторията.

– Разбра ли? – ме попита нетърпеливо.

Стоях напълно потресен.

– Хм, не разбра! Не разбра ли защо се бя
кат така? Затова, че са видели тази котк
твоите очи. Всичко, което сега виждаш п
виждат и те. Центърът на зрението в теб
мозък изпраща радиовълни, които се приемн
от техните центрове. Между тебе и плъхо
те е установена радиовръзка. Сега разбра
Не? Ще се опитам да ти обясня. Не ти ли с
случвало нещо такова?... Например искаш
си затананикаш някоя песничка и точно то
ва избраната от теб мелодия започва да
свири или пее някой, който минава близо
теб? При това трудно може да си обясни
това с чиста случайност, понеже човек си п
помня някаква съвсем остаряла песен.

Спомних си, че действително ми се е случ
ло нещо такова.

(Следв

Старт

ИЛЮСТРОВАН
СПОРТЕН СЕДМИЧНИК
ВАЖНО!

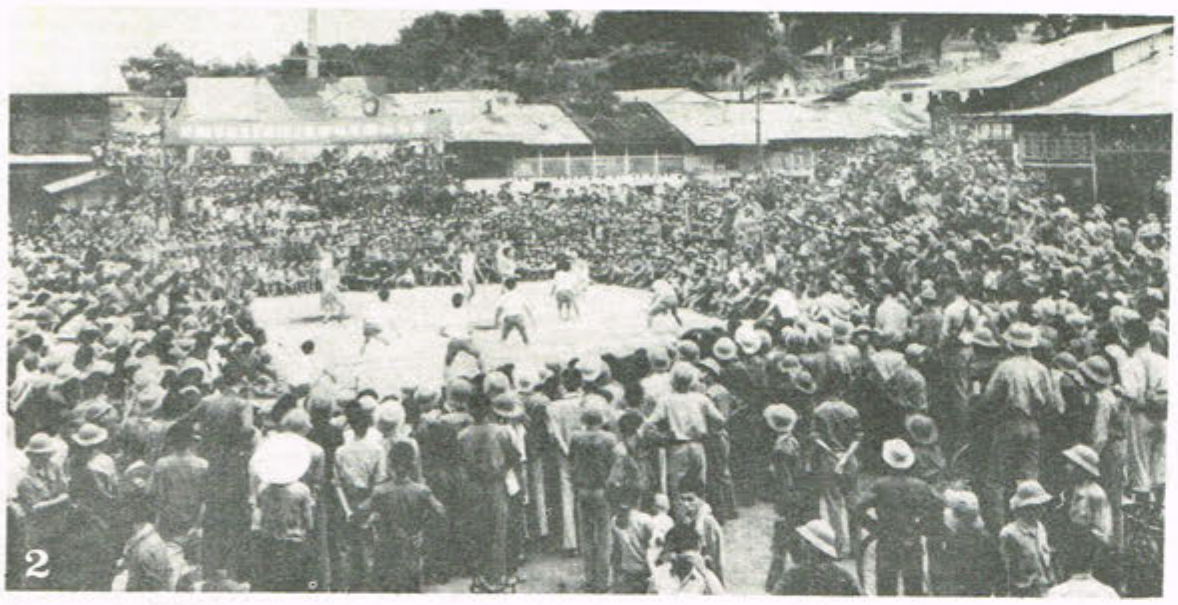
ОТКРИТА Е ПОДПИСКА
ЗА АБОНИРАНЕТО ПРЕЗ 1974 Г.

Годишен абонамент – 13 лв.
За 6 месеца – 6,50 лв.
За 3 месеца – 3,25 лв.

АБОНИРАНЕТО СЕ ИЗВЪРШВА ВЪВ ВСИЧКИ ПОЩЕНСКИ СТАНЦИИ, ОТ ПОЩЕНСКИТЕ РАЗДАВАЧИ, ОТ МЕЖДУСЕЛСКИТЕ КУРИЕРИ И ОТ ПЪЛНОМОЩНИЦИТЕ ПО ПЕЧАТА В ПРЕДПРИЯТИЯ, УЧРЕЖДЕНИЯ И АПК.

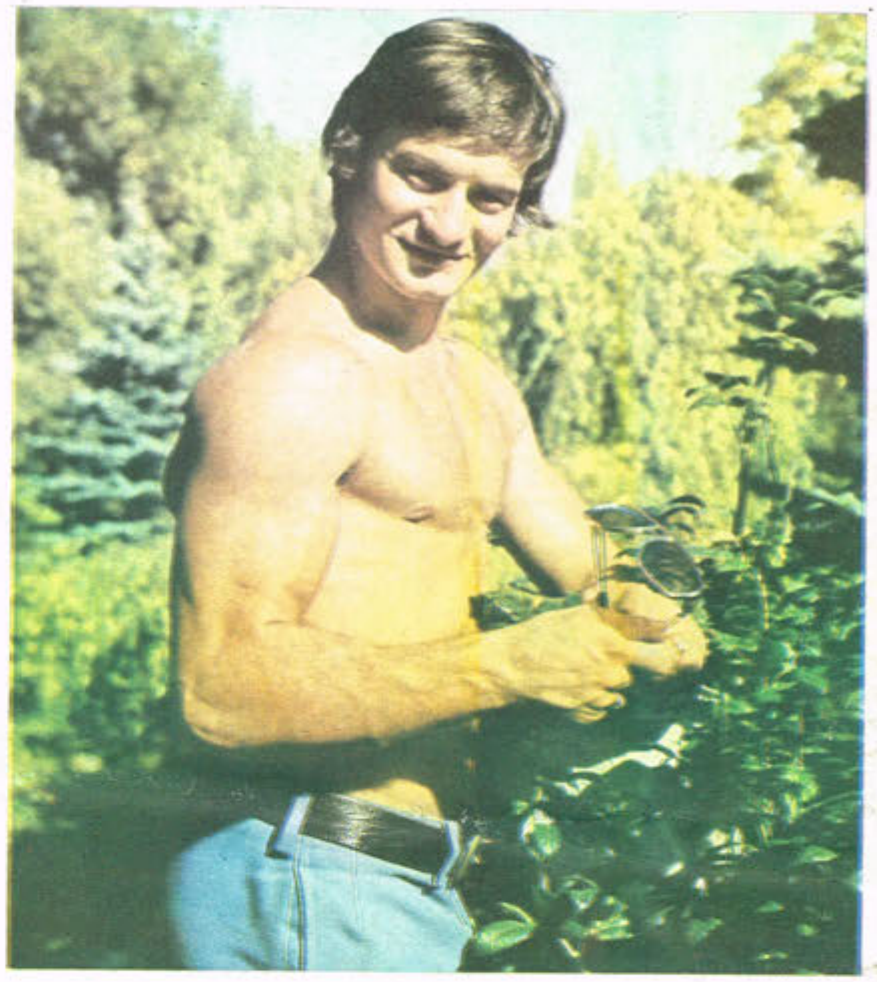
екран

Старт
СПОРТИСТ
НАРОДНА МЛАДЕЖ
ЗА ТРИБЕЕТНИЕТВЕТО

НЕДЕЛЧО КОЛЕВ, европейски и световен шампион по вдигане тежести в категория до 75 кг. Световен рекордьор в движението "изтласкване" – 190 кг. Световен рекордьор в двубоя – 337,5 кг. И двете титли, както и двата рекорда постигна през настоящата година на шампионатите в Мадрид и Хавана.

Роден е през 1953 г. Започва да спортува в юношеската школа на ЦСКА "Септемврийско знаме" преди 6 години. Сега е офицер от БНА. Заслужил майстор на спорта.

Спортните постижения на Неделчо Колев се преценяват от всички специалисти по вдигане на тежести като изключителни. Неговото светкавично израстване е също един почти фантастичен момент в историята на спорта.

1
НА СВЕТОВНОТО ПЪРВЕНСТВО ПО ВОДНИ СКИ В БОГОТА АМЕРИКАНЕЦЪТ РИКИ МАК-КОРМИК СКОЧИ НА ДЪЛЖИНА 50,85 М – НОВ СВЕТОВЕН РЕКОРД.

2
ВОЛЕЙБОЛЪТ Е ЕДИН ОТ СПОРТОВЕТЕ, КОИТО СЪБИРАТ НАЙ-МНОГО ЗРИТЕЛИ ОКОЛО СПОРТНИТЕ ПЛОЩАДКИ В ДР ВИЕТНАМ.

3
ТРАДИЦИОННИЯТ МЕЖДУНАРОДЕН СТИПЪЛЧЕЙЗ В ПАРДУБИЦЕ Е МНОГО ТРУДНО СЪСТЕЗАНИЕ: ОТ 20 ЕЗДАЧИ ТАЯ ГОДИНА ЗАВЪРШИХА САМО ОСЕМ, А ПОБЕДИТЕЛ БЕ АНГЛИЧАНИНЪТ КОЛИНС. (ЧТК – БТА)

4
ЧЕХОСЛОВАШКИТЕ КОЛОЕЗДАЧИ В. СЛОБОДНИК И В. РОТМАЙСТЕР – СВЕТОВНИ ШАМПИОНИ НА ТАНДЕМ ЗА 1973 Г.

Старт

ЗА ВАШИЯ АЛБУМ

СТАЛ · МЕЛЕЦ

F.K.S. STAL MIELEC 1939

КЛУБЪТ, ОСНОВАН ПРЕЗ 1939 Г., СЕ ИЗКАЧИ В ЕЛИТНАТА ГРУПА НА ПОЛША ПРЕДИ ДВА СЕЗОНА, А В ЗАВЪРШИЛОТО ТОВА ЛЯТО ПЪРВЕНСТВО ЗА 1973 Г. СПЕЧЕЛИ ШАМПИОНСКАТА ТИТЛА! КЛУБНИ ЦВЕТОВЕ – СИНЬО И БЯЛО.

СЪСТАВ (ОТ ЛЯВО НА ДЯСНО): КЛЕКНАЛИ – СТУЙ, ДОМАРСКИ, ЯНУШ, ПОПОВИЧ, ВЬОНЦЕК, ЛАТО И КАСПЕРЧАК; ПРАВИ – КУКЛА, СЕКУЛСКИ, КАРАШ, ХЕНШЕЛ, ГОНШОР, ЖЕШНИ, КОШИНСКИ И МАЙХЕР.